

fregerint, diminuerint, seu immutaverint, et qui contra illas statuta ediderint, vel edita observaverint, consuetudines introduxerint, vel servaverint introductas, necnon in scriptores, executores et consiliarios statutorum ipsorum excommunicationis sententias duxerint proferendas, prout in litteris super hoc confectis plenius continetur; nos vestris supplicationibus inclinati, quod a vobis provide factum est in hac parte ratum habentes et gratum, id de fratrum nostrorum consilio auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communitus, tenorem litterarum ipsarum praesentibus inseri facientes, qui talis est: Auctoritate Dei omnipotentis Patris et Filii et Spiritus Sancti, gloriosaeque Virginis et Dei Genetricis Mariae, beatorum apostolorum Petri et Pauli, omniumque sanctorum apostolorum, beati Thomae archiepiscopi, et martyris, omniumque sanctorum martyrum, beati Edwardi regis Angliae, omniumque confessorum, atque virginum et omnium sanctorum Dei, nos B. divina miseratione Cantuariensis archiepiscopus, totius Angliae primas. F. Londoniensis, W. Wigorniensis, W. Norwicensis, P. Herefordensis, W. Saresbiriensis, W. Dunelmensis, R. Exoniensis, S. Carliolensis, W. Bathoniensis, L. Rofensis, Th. Menevensis episcopi, de assensu et voluntate venerabilis patris W. Dei gratia Eboracensis archiepiscopi, anathematizamus, et a liminibus Sanctae Matris Ecclesiae sequestramus omnes illos, qui amodo scienter ac malitiose Ecclesias privaverint vel spoliaverint suo iure. Item omnes illos, qui ecclesiasticas libertates, vel antiquas regni consuetudines approbatas et praecipue libertates et consuetudines, quae in Chartis Communium libertatum, et de Foresta continentur a domino rege concessas archiepiscopis, episcopis et caeteris praelatis, Angliae, comitibus, baronibus, militibus, et libere tenentibus, quacumque arte vel ingenio violaverint, infregerint, diminue-

rint, seu immutaverint, clam vel palam, facto, verbo vel consilio, contra illas vel illarum aliquam in quocumque articulo temere veniendo. Item omnes illos, qui contra illas, vel earum aliqua statuta ediderint, vel edita servaverint, consuetudines introduxerint, vel introductas servaverint, scriptores etiam statutorum ipsorum, necnon consiliarios et executores, et qui secundum ea praesumpserint iudicare. Qui omnes, et singuli superius memorati hanc nostram sententiam incursum se noverint ipso facto, qui scienter aliquid commiserint de praedictis. Qui vero ignoranter, nisi commoniti, infra quindenam a tempore correctionis se correxerint, et arbitrio ordinariorum plene satisfecerint de commissis, ex tunc sint hac sententia involuti. Eadem etiam sententia innodamus omnes illos, qui pacem regis et regni praesumpserint perturbare: in cuius rei memoriam sempiternam nos signa nostra praesentibus duximus apponenda. Data in maiori aula regia apud Wesmonasterium anno Domini MCCLIII, tertio idus maii, sub praesentia et assensu Henrici Dei gratia regis Angliae illustris, et dominorum R. comitis egregii Cornubiae, fratris sui R. comitis Norfolkiae et marischalli Angliae, H. comitis Herefordiae, H. comitis Oxoniae, I. comitis Warewichiae, et aliorum optimatum Angliae, ad hoc quasi ad concilium specialiter vocatorum.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Anagninae, kalendis octobris, pontificatus nostri anno duodecimo.

Dat. die 1 octobris 1254, pontif. anno XII.

Quod confirmatur a Pontifice.

Litterae episcoporum hac de re.

Clauses.

ALEXANDER IV

PAPA CLXXXI

Anno Domini MCCLIV.

Raynaldus Anagninus, patre Philippo ex comitibus Signiae, antea episcopus Ostiensis, S. R. E. cardinalis, electus est in Romanum Pontificem Neapoli, die 21 decembris 1254, et Alexandri IV nomen sumpsit. Sedit in pontificatu annos VI, menses V, dies V (1), imperante in Oriente Balduino II imperatore (2). Obiit Viterbii, die 25 maii 1261, in ecclesia S. Laurentii tumultus. Vacavit sedes menses III, dies IV (3).

I.

Praesules christiani orbis de adepto pontificatu certiores facit (4).

SUMMARIUM

Humanae naturae conditio. — Mortuo Innocentio IV, — Eique persolutis exequiis, —

(1) Libenti quidem animo Pagio assentire putanti Alexandrum electum Pontificem die 12 decembris: nisi iamdiu nutanti animo validissima momenta facerent, ut cum Raynaldo conveniam. Primo enim encycliae Alexandri de sua electione litterae, quas subiicio, datae leguntur secundo kalendas ianuarii: nec putandum est Alexandrum Papam, quem, omni postposita longiore debito mora, electum cum Blondo asserit Pagius a cardinalibus, ut rebus Ecclesiae a Manfredi violentia, insidiisque periclitaturis providerent, diebus octodecim distulisse Ecclesiam Catholicam de sui electione commovere. Deinde extant apud eundem Raynaldum aliae Alexandri litterae, quibus Philippus Ravenaten. archiepiscopus legatus contra Ezelinum creatur, aliae autem priori provinciali fratrum Praedicatorum in Francia, et guardiano fratrum Minorum Parisien. de haerésibus excidendis: et illae quidem datae dicuntur *Laterani decimotertio kalendas ianuarii, anno primo*; in harum autem calce legitur: *Dat. Laterani idibus decembris, anno primo*. Quare corrigendus est quoque error, qui in vitam Innocentii IV a nobis exaratam irrepsit. Ubi enim dicitur: *vacavit Sedes dies V*, legendum est *dies XVII*. (2) Imperium siquidem Occidentale deturbato ab eius iure, prout in Innocentio vidimus, Friderico, vacavit usque ad an. 1273. (3) Iuxta Martini Poloni Chronicon, in quo numeratio a die obitus Alexandri deducitur. (4) Ex Raynald, ad an. 1254.

Bull. Rom. Vol. III.

75

Se ait in Pontificem fuisse electum: — Se autem restitisse ne eligeretur. — Praesules christianos precatur, ut ipsum adjuvent.

Alexander episcopus servus servorum Dei.

Quia fragilis est, et caduca conditio terrenorum, quibus ingruit senectus ex tempore, ex exercitio lassitudo, languor ex permanentia, ex consistentia casus, et ex diuturnitate defectus, labilis humana natura huic legi corruptionis addicta, quanto longius suum esse producit, tanto tendit propius ad non esse: propter quod vivendi spatium in unoquoque mortali sua innata infirmitate restringitur, et propriae fragilitatis casu desinit in quolibet vitae cursu. Hic profecto status occiduum omnibus communiter imminet, magnis quippe et parvis, praelatis et subditis, sublimibus pariter atque imis. Sed licet ecclesiastico gregi pastorum suorum decessus eveniensurbationem non modicam ingerat et dolorem; magnam tamen affert sibi laetitiam grata subrogatio successorum, et praesertim cum in substitutione non intervenit tarditas, et voluntatum communio intercedit.

Sane felicitis recordationis Innocentio Papa praedecessore nostro, VII idus decembris in regno Siciliae, in civitate scilicet Neapolis de angusto et tetro carnis carcere vocato, sicut speramus, ad spatiosum et lucidum caeli palatium, ut de multis laboribus, quos pro Ecclesiae honore ac libertate constanter pertulit, mercedem quietis percipiat sempiternae; ac deinde ipsius solemniter celebratis exequiis, eiusque corpore honorifice, prout decuit, tumulto; nos tunc Ostiensis et Velletrensis episcopus, et caeteri fratres nostri mox pro eligendo successore simul convenimus, dirigentes mentes ad Deum, ut gregi suo pastorem idoneum consueta misericordia largiretur. Cumque, ut moris est, Spiritus Sancti postulato suffragio, singulorum vota diligenter exquisita fuis-

Humanae naturae conditio

Mortuo Innocentio IV.

Eique persolutis exequiis.

sent, in nos demum suum converterunt
intuitum, direxerunt animos et conceptus
expressere, ac firmavere consensus, præ-
elicientes indignitatem nostram ad exe-
quendum tantae officium dignitatis cum
nostrorum parvitatem meritorum deceret
subesse potius, quam tanto culmini præ-
sidere.

Nos autem nostram attendentes imbe-
cillitatem, et insufficientiam cogitantes;
pensantes quoque tam gravis sarcinae
molem, et tanti honoris altitudinem ad-
vertentes, nimium trepidavimus, valido-
que membra nostra obriguere pavore, ac
intra nos cor nostrum vehementi quasi
stupore gelavit, et eorumdem intentioni
fratrum pro posse restitimus, contra con-
cordes ipsorum affectus plurimum relu-
ctantes, renuendo prorsus ad summi
pontificatus apicem sublimari, et exorando
instanter, ut imponerent alii onus illud.
Ipsi vero suo proposito fortius insistentes,
nostra recusatione ac deprecatione om-
nino repulsa, personam nostram, quan-
tumcumque renitentem, quadam violentia
coegerunt, et extensis in eam manibus,
ad assentiendum eorum desideriis nos
pertinaciter attraxere.

Unde ne divinae videremur Providen-
tiae obviare, suaeque dispositioni obicem
protervae difficultatis inferre, ac ne scanda-
li vel dissensionis materiam praebe-
remus, devicti dura et ferventi praedi-
ctorum fratrum instantia, votis ad ulti-
mum, quamquam inviti, acquievimus eo-
rumdem, submittentes nostrae debilitatis
humeros ad portandum: non quod de
aliqua nostra virtute fiduciam habeamus,
sed quia de Illius speramus auxilio, qui
pro eo laborantibus dat ferre iugum sua-
viter, et leviter onus suum portare; qui
affluentis de suae bonitatis irriguo spe-
rantium in se pectora largiflue compulsi
et foecundat; qui balbutientium linguas
suae virtutis potentia eloquentes efficit et
facundas. Porro quia nostrum recogno-
scimus imperfectum propter quod aliis
subsidiis potissime indigemus, ad since-

ram devotionem vestram confidenter re-
currimus, vestraque suffragia fiducialiter
postulamus rogantes vos, et attentius ex-
hortantes, quatenus sedula nos apud
Deum intercessione iuvetis: solventes
linguas in preces, et in iuges pro nobis
orationes labia exercentes: ex intimis,
quaesumus, affectibus supplicationes ad
coelum dirigite, ac sine intermissione nos
Deo sacris vestris interventionibus com-
mendate, crebra ob hoc sibi munera et
sacrificia offerentes, ut supra nos imbrem
gratiae suae pluat et rorem solitae be-
nignitatis infundat, quod nos actus no-
stros dirigentes ad ipsam Ecclesiam suam,
quam nobis committere voluit, salubriter
regere, ac de universo ipsius grege vigi-
lantiae nostrae credito curam gerere de-
bitam iuxta suum beneplacitum valea-
mus etc.

Datum Neapoli, secundo kalendas ia-
nuarii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 31 decembris 1254, pontif. an. 1.

II.

*Revocatio quarumdam litterarum et sen-
tentiae ab Innocentio Papa IV latae
adversus religiosos (1).*

SUMMARIUM

Exordium. — Innoc. religiosi prohibet, ne
alienos parochianos diebus festis reci-
pant. — Ac de mortuis portionem cano-
nicam solverent Ecclesiis. — Haec omnia re-
vocantur, quousque maturius examinentur.

Alexander episcopus servus servorum Dei, ve-
nerabilibus universis archiepiscopis et episco-
pis, ac dilectis filiis abbatibus, prioribus,
decanis, archidiaconis, archipresbyteris, et
aliarum Ecclesiarum praelatis, et caeteris
personis ecclesiasticis, tam saecularibus, quam
regularibus cuiuscumque ordinis et profes-
sionis existant, salutem et apostolicam bene-
dictionem.

Non insolitum est, neque novum, ut
ea, quae per occupationem, vel in festi-

(1) Ehdit Martene, Thesaur. Auecdot., tom. 1,
col. 1039.

Præsules obri-
gatos preca-
tur, ut ipsum
adiuvent.

Innoc. religio-
sis prohibet, ne
alienos paro-
chianos diebus
festis reci-
pant.

nantia sunt pro eo, quod congrue lineam
deliberationis praetereunt, in propensioris
considerationis reducuntur examen, ut
rectiora et elimatiora per attentionem
plenioris discussionis emanent. Sane quae-
dam ab Apostolica Sede tempore felicitis
recordationis Innocentii Papae quarti
praedecessoris nostri litterae processe-
runt, in quibus ipse universis religiosis,
cuiuscumque professionis vel ordinis
existant, districte in virtute sanctae obe-
dientiae iniungebat, ut parochianos alie-
nos diebus dominicis et festis non reci-
perent de caetero in suis ecclesiis seu
oratoriis temere ad divina, nec ipsos ul-
latenus ad poenitentiam admitterent sine
suorum licentia sacerdotum, nec eis in
suis praedicarent ecclesiis ante missarum
solemnia, pro quibus audiendis prima diei
parte iidem parochiani consueverunt, et
debent in suis ecclesiis convenire: nec
sermone etiam solemnem facerent illa
hora, sed nec ad praedicandum solemniter
ad parochias alienas accederent, nisi
essent ab earum sacerdotibus invitati, vel
saltem nisi ad id humiliter peterent et
obtinerent admitti, nec ea die, qua dioe-
cesanus episcopus, vel alius loco eius
praedicaret solemniter, maxime in ec-
clesia cathedrali, aliquis ipsorum in ea-
dem civitate vel loco praesumeret praedi-
care. Si vero in casu licito parochia-
num alterius eos in suis Ecclesiis reci-
pere ad sepulturam contingeret, omnium-
que obtentu consequerentur huiusmodi
sepulturae portionem canonicam, vel non
requisiti, infra octo dies a tempore rece-
ptionis eorum episcopo, vel sacerdoti, de
cuius parochia mortuus esset assumptus,
exhibere curarent. Si autem aliquis reli-
giosorum ipsorum huiusmodi transgressor
contra praedicta, vel aliqua praedictorum
venire praesumeret, praeter inobedientiae
vitium et excommunicationis sententiam,
quam eum incurrere voluit, ipso facto
gradus sui periculo subiaceret, et nihilo-
minus a dioecesano ad praemissa et sin-
gula observanda per censuram ecclesia-

sticam, appellatione remota, districtius
cogeretur, nullis ei contra huiusmodi
indulgentiis et privilegiis apostolicis va-
litis. Verum quia super praemissis lit-
teris cogitare attentius et studiosius deli-
berare proponimus, pacis commodum et
quietis solatium Ecclesiis et personis
ecclesiasticis potissime cupientes, praefa-
tas litteras, et si quae aliae super praedi-
ctis, vel eorum aliquo contra praefatos
religiosos, et aliquos ex ipsis generaliter
et specialiter, praeter formam communem
et solitam, processere, ac mandata seu
praecepta facta in eis, vel earum aucto-
ritate, duximus penitus revocanda. Ideo-
que universitati vestrae per apostolica
scripta mandamus, quatenus per huius-
modi litteras, vel occasione mandatorum,
seu praeceptorum, aut sententiae quam
continent, nihil prorsus agatis, cum nul-
lam deinceps efficaciam habeant, vel vigo-
rem.

Datum Neapoli, secundo kalendas ia-
nuarii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 31 decembris 1254, pontif. anno 1.

III.

*Immunitas ab omni exactione, datio etc.
in dominiis Apostolicae Sedis, concessa
Ianuensibus ab Innocentio Papa IV,
confirmatur (1).*

SUMMARIUM

Populi Ianuensis erga Sedem Apostolicam
merita: et erga religionis propagationem.
— Privilegia eidem ab Innocentio con-
cessa. — Confirmantur. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, po-
testati, et populo Ianuensi, salutem et apo-
stolicam benedictionem.

Ecclesiam Dei olim persecutiones, et
gravissimas patenter... Vos in fide et
devotione ipsius constantiam firmissimam

(1) Ex Ughell., Ital. Sac., tom. iv, ubi de Ec-
clesia Ianuen.

Haec omnia
revocantur
quousque mato-
rius examinen-
tur.

Populi Ianuen-
sis erga Sedem
Apost. merita:

et erga religio-
nis propagatio-
nem

et clarissimam habuistis, ita pro omni virtute resistendo eius hostibus, plurimarum incurristis dispendia, et discrimina personarum, multis materiam admirationis habentibus, quod inter tot adversorum fulmina tanta fuistis animi firmitate conspicui, et tandem per Dei gratiam victoria praeclara famosi. His etiam magnis meritis quaedam alia magnifica indefesso spiritu adiecit, quod videlicet transmarinis partibus illa, quae honorem Ecclesiae, ac robur ecclesiasticae libertatis, necnon defensionem et ampliationem catholicae fidei respicere videbantur, sub innumeris expensis et laboribus, grandi studio et vigilantia sollicitudine, promovistis. Meritorum siquidem praemissorum cumulus quasi quoddam sydus in conspectu Sedis Apostolicae refulgens, eam reddidit saepe sollicitam, ut vos talibus extollat honoribus, et gratiarum ubertate confoveat, quod exinde vobis et posteris vestris perpetuae iucunditatis materia producat. Cum itaque felicitis recordationis Innocentius Papa praedecessor noster cum fratribus suis per civitatem vestram personaliter transiens, fuerit in multis de praemissis meritis informatus, et gavisus per evidentiam operis agnovisse quam sinceram et obsequiosam devotionem circa dictam Sedem haberet in vobis, dignum esse praevidebat, ut iuxta vestrum desiderium vos suae gratiae privilegio muniret, per quod in vobis exinde reverenter in Sedem semper accrescat affectio, et in generalem deducatur notitia, quod inter charos vos memorata Sedes reputat sibi charissimos, et quod idem in affectu potissimum, ut affuistis pro ipsa, votivam retribuere magnitudinem praemiorum. Unde idem praedecessor per suas concessit litteras (ut vestris inclinanti precibus, nos, quatenus de gratiae plenitudine reputamus favoris, universitati vestrae ad instar praedecessoris ipsius auctoritate pontificia indulgemus), quod in regno Siciliae pertinente ad ius et proprietatem Sedis eiusdem, ac ducatu

Privilegia etiam ab Innocentio concessa

Conferuntur.

Spoleti, Marchiae Anconitanae, parimonio beati Petri in Tuscia, et in omnibus terris Ecclesiae Romanae a datis, exactionibus et collectis, seu pedagibus ad vos pertinentibus et cuilibet onere servitutis in perpetuum liberi penitus et immunes.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostrae concessionis paginam infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Neapoli, sexto idus ianuarii 1255, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 8 ianuarii 1255, pontif. anno 1.

IV.

Rigensi Ecclesiae metropolitana dignitas confirmatur in Livonia (1).

SUMMARIUM

Ecclesiae Romanae dignitas et primatus. — Livoniae archiepiscopi antea instabiles sede. — Ut Riga metropolis fuerit constituta: — Quod confirmatur a PP. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, archiepiscopo Rigensi.

Primatum cathedras, et apicem cuiuslibet ecclesiasticae dignitatis, privilegio sibi divinitus tradito Ecclesia Romana constituit, quam solus Ille fundavit, ac supra petram fidei mox nascentis erexit, qui beato Petro, aeternae vitae clavigero, terreni simul commisit et coelestis imperii moderamen. Hinc est quod apud sanctam Sedem Apostolicam horum spectatur origo, eorumque dispensantur insignia, de cuius plenitudine omnes accipiunt, eiusque speciali munere, quod ratio personae, aut temporis, loci, vel causae interdum postulat, assequuntur. Sane cum sicut tua nobis et suffraganeo-

(1) Ex Raynaldo ad annum 1255

Clausulae

Ecclesiae Romanae dignitas et primatus.

Livoniae archiepiscopi antea instabiles sede

Ut Riga metropolis fuerit constituta

Quod confirmatur a PP.

Clausulae

rum tuorum insinuatio patefecit, olim in certa Ecclesia metropolitana non habens sedem, Livoniae, Estoniae, ac Prussiae, archiepiscopus vocareris, felicitis recordationis Innocentius Papa praedecessor noster tibi, ne praesidialis honor vacillare per indeterminationem loci quodammodo videretur, aut insigne capitis nomen generali corporis appellatione confundi, ut in quacumque velles Ecclesia cathedrali lege tibi metropolitana subiecta, eandem posses sedem, cum huiusmodi Ecclesiam pastore vacare contingeret, collocare, per suas sub certa forma litteras, de tua in Domino confidens circumspectione, concessit. Porro Rigensi Ecclesia cathedrali, quae tibi praedicta suberat lege, postmodum pastore vacante, tu in ea metropolitanam sedem litterarum auctoritate huiusmodi, prout ex ipsarum beneficio poteras, de consensu omnium, quorum intererat, deliberatione provida statuisti, ut inde appellationis nomen metropolitanae dignitas et provincia sortiretur, tuque ac successores tui, certo gaudeatis principalis domicilio mansionis. Tuis igitur, et eorumdem suffraganeorum precibus inclinati, quod a te in hac parte provide factum est, ratum et firmum habentes, illud auctoritate apostolica confirmamus etc., iure Romanae Ecclesiae, ac dilectorum filiorum magistri et fratrum hospitalis Sanctae Mariae Theutonorum in omnibus et per omnia semper salvo.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Neapoli, decimo tertio kalendas februarii, pontificatus nostri anno 1.

Dat. die 20 ianuarii 1255, pontif. anno 1.

V.

Lithuaniae regi concedit, ut praesulem catholicum evocet ad regia filio ornamenta conferenda (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Lethoviae rex christianus fit. — Privilegium, de quo in rubrica. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, illustri regi Lethoviae.

Catholicae fidei cultum longius latiusque per orbem diffundi continue super omnia cordis nostri desiderabilia cupientes, ad eiusdem augmentum fidei, vigili sedulaque solertia, non cessamus intendere, ac, ut iuxta nostri desiderii plenitudinem valeat provenire, totius diligentiae studium, excusso in hac parte cuiuslibet negligentiae otio, adhibemus, augmentum ipsum per nos, ac alios omni ope ac opera, prout ex alto conceditur, assidue procurando. Hinc est quod cum, sicut te intimante nobis accepimus, tu divinitus inspiratus de paganae caecitatis errore ad viam vitae, quae Christus est, baptismatis renatus unda redieris, et Deo vivo ac vero placere studeas sub religionis observantia christiana, nos de hoc multo concepto gaudio, volentes te in huius fide congruis roborare favoribus et condignis gratis confovere, tuis supplicationibus inclinati, excellentiae tuae, ut quem malueris latinum episcopum pacem et communionem Apostolicae Sedis habentem, tibi advocare liceat, qui dilectum filium nobilem virum natum tuum ad honorem Dei, et sanctae Romanae Ecclesiae in regem Lethoviae auctoritate nostra coronet, tenore praesentium indulgemus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beato-

(1) Ex Raynaldo ad annum 1255

Exordium

Lethoviae rex christianus fit.

Privilegium, de quo in rubrica.

Clausulae

rum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Neapoli secundo nonas martii, anno primo.

Dat. die 6 martii 1255, pontif. anno 1.

VI.

Quod de caetero in cathedralibus et aliis Ecclesiis nullus in canonicum recipiatur ultra numerum canonicorum consuetum, expectativarum litteris minime suffragantibus (1).

SUMMARIUM

Causae ferendae legis. — Decretum. — Quid agendum de canonicis supra numerum. — De non recipiendis ad beneficia antequam vacent.

Alexander episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus universis patriarchis, archiepiscopis, episcopis, et dilectis filiis prioribus, decanis, archidiaconis et aliis Ecclesiarum praelatis, necnon capitulis, conventibus, et collegiis eorundem, salutem et apostolicam benedictionem.

Execrabilis quorundam ambitio, quae semper plus ambiens, et sit magis insatiabilis, quo sibi amplius indulgetur, et importuna improbitas, causam dedisse noscuntur, quod in nonnullis Ecclesiis decem, in aliquibus viginti, in aliis vero pauciores aut plures, sive Sedis Apostolicae, vel legatorum eius auctoritate, aut proprio motu capitulorum ipsarum, seu per alios, ad quos eorundem spectat receptio in canonicos, sunt recepti, qui nondum adepti sunt beneficia in eisdem, sicque tales sub diutina, cum multi sint, expectatione manentes frustrati spe, quam de sua provisione conceperant, vix possunt assequi, quod intendunt, et illis, ad quos beneficiorum, seu praebendarum in eisdem Ecclesiis collatio spectare dignoscitur, facultas adimitur, eadem, cum

(1) Ex Regest. Vatic.

vacaverint, personis idoneis conferendi. Cum igitur Apostolicae Sedis benignitas, illo affectu dirigi debeat in provisionibus clericorum, quod eis consolatio sic proveniat, ut Ecclesiis turbatio vel dispendium non incumbat; nos attendentes, quod istorum numerositas, quae propter importunitatem petentium in immensum excrevit, nonnullis parit scandalum et horrorem, cum in plerisque Ecclesiis tanta sit expectantium multitudo, quod excedat numerum praebendarum, cogimur excogitare remedium, per quod Ecclesiarum obvietur dispendiis, et earum personis quies et tranquillitas procuretur. Hac itaque consideratione inducti, de fratrum nostrorum consilio sic duximus ordinandum, ut in Ecclesiis in quibus plures, quam quatuor recepti fuerint, sive litterarum dictae Sedis, vel legatorum ipsius auctoritate, aut proprio motu capitulorum ipsorum, vel aliorum ad quos receptio pertinet eorundem, quatuor dumtaxat in ipsis Ecclesiis iam admissi remaneant, et sint canonici in eisdem; receptiones factas de reliquis in dictis Ecclesiis de fratrum nostrorum consilio penitus irritantes ac decernentes eos, ad quos in ipsis Ecclesiis praebendarum, seu beneficiorum spectat collatio, ad provisionem reliquorum aliquatenus non teneri. Declaramus quoque auctoritate praesentium, ad omnem iurgiorum materiam amputandam, ut ii, qui per litteras apostolicas in ipsis Ecclesiis recepti fuerint, canonici remaneant in eisdem, usque ad quaternarium numerum supradictum, etiam post receptos legatorum auctoritate, vel per alios quoscumque in ipsis Ecclesiis sunt recepti. Volumus autem, ut si ultra quatuor, auctoritate litterarum Sedis Apostolicae, in aliquibus Ecclesiis recepti fuerint, ex ipsis tantum quatuor primo recepti remaneant, praebendas, seu beneficia, iuxta receptionis suae ordinem percepturi, nisi aliqui ex praedictis quatuor eadem auctoritate recepti fuerint iure aliquo potiores. Quod si pauciores sint

Decretum.

Quid agendum de canonicis supra numerum.

quatuor, qui per litteras apostolicas sunt recepti, de aliis auctoritate legatorum dictae Sedis, vel motu proprio capituli, seu quovis alio modo primo receptis in ipsis Ecclesiis, tot dumtaxat remaneant in eisdem, quod quaternarius numerus impleatur. In illis vero Ecclesiis, in quibus aliqui solummodo per litteras legatorum praefatae Sedis, vel capitula earundem, seu alios ad quos canonicorum spectat receptio, recepti fuerint in canonicos et in fratres, tantum quatuor primo in eisdem receptos volumus remanere, et eis de praebendis vel beneficiis sibi in eisdem Ecclesiis, iuxta suae receptionis ordinem, debitis provideri. Cum autem prioritas vel posteritas receptionum huiusmodi in Ecclesiis discerni non potest; puta, quia recepti sunt aliqui a capitulis ipsarum, vel aliorum, ad quos canonicorum receptio pertinet, simul; ita quod nescitur quis primo ibidem ius habeat canonice, et cui primo vacatura praebenda, vel beneficium debeat; vel forsitan ita condictum est inter ipsos, ut in assequitione praebendarum vel beneficiorum ibi vacantium, nullus alteri praefertur; illi tantum, usque ad quaternarium numerum in singulis Ecclesiis, ubi talis receptio facta fuerit, ius habeant canonice, qui capitulis, vel maiori et saniori parti eorum, aut aliis ad quos spectat receptio magis idonei videbuntur; quos infra tres menses post publicationem praesentium eadem capitula, vel maior et sanior pars eorum, aut illi, ad quos canonicorum praedictorum receptio pertinet, approbent digniores. Aliquando ex tunc proximus eis superior hos approbandi liberam habeat facultatem, et provideatur eis iuxta ordinem, quem disponent capitula, vel maior et sanior pars ipsorum, vel illi, ad quos spectat provisio, aut proxime superior, si ipsi super hoc fuerint negligentes de praebendis, vel beneficiis primo in eisdem Ecclesiis vacaturis. Caveant autem taliter praelati, capitula, et caeterarum Ecclesiarum collegia, in quibus

De non recipiendis ad beneficia antequam vacent.

certus est praebendarum vel beneficiorum numerus institutus, ne aliquem nullam in eorum Ecclesia praebenda vacante, motu proprio recipiant in canonicum, et in fratrem, ut canonicam possint effugere ultionem, et nos super hoc providere aliter non cogamur. Si vero aliqua Ecclesia parvitatem praebendarum vel beneficiorum habuerit, quae in receptione quatuor canonicorum vel clericorum reputet se gravatam, puta, quia habet citra denarium praebendarum vel beneficiorum numerum institutum, si super hoc ad Sedem Apostolicam voluerit habere recursum, nos prout expedire videbimus, curabimus providere.

Datum Neapoli nonis aprilis, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 5 aprilis 1255, pontif. anno 1.

VII.

Revocatio indulgentiarum conferendi quaecumque beneficia cum vacaverint, et expectativarum ad eadem etiam post adeptam possessionem (1).

SUMMARIUM

Expectativae nonnullae ab Innocentio concessae. — Quam incongruae. — Irritantur.

Alexander episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus universis patriarchis, archiepiscopis, episcopis, et dilectis filiis prioribus, decanis, archidiaconis, et aliis Ecclesiarum praelatis, necnon capitulis, conventibus, et collegiis eorundem, salutem et apostolicam benedictionem.

Discrimen praeteriti temporis, et inhiatio inverecunda petentium ambitione non carens felicitis recordationis Innocentium Papam praedecessorem nostrum, fortius hactenus constrinxerunt, ut multis diversa concederet, quae forsitan alias non fuerat concessurus, et frequenter idem

Expectativae nonnullae ab Innocentio concessae.

(1) Ex Regest. Vatic.

ad ea, in quibus sua non dirigebatur intentio ratione locorum et personarum, ac etiam huiusmodi periculosi temporis cogebatur. Indulsisse siquidem aliquibus generales litteras, vel etiam speciales sub tenoribus diversis et formis idem dicitur praedecessor, super archiepiscopatibus, episcopatibus, abbatibus et prioratibus, ut cum eos vacare contingeret, conferrentur eisdem. De inferioribus etiam beneficiis puta decanatus, archidiaconatus, et aliis personatibus, Ecclesiis parochialibus et aliis beneficiis cum cura propriis nominibus designatis, aut ea demonstratione, quae nominis vice fungitur, asseritur concessisse, ut cum ea vacare contingeret, certis assignarentur personis, pro quibus nominatim direxerat scripta sua: quae indulta odiosa videntur, propter ambitionis vitium, qua insatiabilis fit anxietas noxae voluntatis, et propter machinationem in mortem alterius, et plena divini animadversione iudicii, et tristissimi eventus, cum ex hoc desiderare quis mortem proximi videatur in cuius locum et beneficium se crediderit successurum, et de rebus viventium spes futurae successionis, imo fiducia quodammodo tribuatur. Nos igitur huic morbo remedio celeri occurrere cupientes, cum locum in Ecclesia Dei futurae successionis expectatio sibi non debeat vindicare, quam ipsi etiam gentiles in suis legibus condemnarunt, de fratrum nostrorum consilio litteras super praefatis archiepiscopatibus, episcopatibus, abbatibus et prioratibus sub quacumque forma obtentas, sive generales fuerint, vel etiam speciales, ac aliis inferioribus beneficiis supradictis sub forma expressa superius impetratas, et indulta huiusmodi, et quidquid ex eis sequutum est, vel ob ea, nisi impetratores huiusmodi per litteras sic concessas adepti iam fuerint dignitates, beneficia, vel alia supradicta, et in possessionem fuerint, eorumdem iuribus carere decernimus, et in posterum non valere, praesertim cum idem praedecessor, sicut accepimus, in-

entionem habuerit super hoc salubre adhibere remedium, et ad revocationem eorum ante suum obitum intendebat.

Datum Neapoli nonis aprilis, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die, annoque eodem.

VIII.

Quod ad Ecclesias promoti infra sex menses munus consecrationis suscipere teneantur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Terminus de electis indictus ad consecrationem suscipiendam. — Poenae contra inobedientes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis universis capitulis, conventibus et collegiis Ecclesiarum cathedralium, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum ad Romanam Ecclesiam, quae disponente Domino super omnes alias ordinariae potestatis obtinet principatum, utpote mater omnium christifidelium, et magistra, cura principalis pertineat eorumdem; decens, imo urgens est inter caeteras administrationis, curas ex vi curae ipsius officii, sponsis Ecclesiarum munus consecrationis impendere, ut consumetur spirituale meritum inter ipsos, ne sponsae viduae pastoribus ex hoc patiantur in temporalibus et spiritualibus laesionem, et Domini gregis oves lupus rapax invadat, qui circuit quaerens quem devoret incessanter. Unde quia plurimi in cathedralium Ecclesiarum electos assumpti consecrationem suam non absque suarum Ecclesiarum periculo suscipere distulerunt hactenus, et protelant, propter quod grave passae sunt, et sustinent Ecclesiae dispendium in utrisque; nos sub cuius cura Ecclesiae ipsae consistunt, volentes ipsarum indemnitatibus occurrere, ut tenemur, de fratrum nostrorum

Exordium.

Terminus de electis indictus ad consecrationem suscipiendam.

(1) Ex Regest. Vatic.

consilio ex nunc terminum sex mensium omnium cathedralium Ecclesiarum electis duximus statuendum, infra quem munus consecrationis suscipiant reverenter. Alioquin nisi legitimo impedimento detenti fuerint ab administratione spiritualium, et temporalium noverint se suspensos, quod si non suscepto consecrationis munere, ultra praedictum terminum retinuerint Ecclesias aliis sex mensibus viduatas, ex tunc eisdem Ecclesiis auctoritate praesentium noverint se privatos, et capitula, et collegia, et conventus ad quos electio pertinet praedictorum, sibi providendi de aliis, auctoritate nostra, liberam habeant facultatem.

Non obstante indulgentia eis a quocumque, et sub quacumque verborum forma concessa, per quam adversus statutum huiusmodi possent in aliquo se tueri.

Datum Neapoli nonis aprilis, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 5 aprilis 1255, pontif. anno 1.

IX.

Confirmatio Universitatis Studii generalis in civitate Salamantina erecti (1).

SUMMARIUM

Proemium. — A Castellae rege institutum Studium Salamantinum. — Confirmatur. Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, charissimo in Christo filio regi Castellae ac Legionis illustri, salutem et apostolicam benedictionem.

Inter ea, quae placita nos oblectatione laetificant, grandi cor nostrum reficitur gaudio, et laetitia exultat optata, cum eos, qui coelesti sunt providentia praediti (2) ad populorum regimen et regnorum, ad communem subiectorum suorum profectum intentos conspicimus, ipsosque ad publi-

(1) Ex Regest. Vatic. (2) Forsitan leg. praepositi.

Bull. Rom. Vol. III.

76

cae utilitatis propectus sollicitos intuemur: probabile namque argumentum tribuitur, et spes certa, quod tali regimine ipse regum et regnorum Dominus honoretur, et tam reges et regna, quam populi floridis et fructuosis proficiant incrementis. Sane laetanter accepimus et utique acceptamus, quod prudenter attendentes, quod multitudo sapientium sanitas est regnorum, quodque non minus prudentum consilio, quam strenuitate vel fortitudine robustorum regnorum ipsorum moderamina disponantur, ac per hoc desiderantes regna tibi divini muneris largitate concessa inextinguibili sapientiae lumine illustrari, eaque sanis peritorum consiliis et maturitate fulciri, apud Salamantinam civitatem, ut fertur, uberrima, et locum in regno tuo salubritate aereis, et quibuslibet opportunitatibus praeelectum, venerabilis fratris nostri episcopi et dilectorum filiorum capituli Salamantin. accedente consilio et assensu, generale studium a doctoribus et docendis in posterum frequentetur, humiliter postulasti a nobis, apostolico id munimine roborari. Nos igitur tuae intentionis propositum dignis in Domino laudibus commendantes, tuis supplicationibus inclinati, quod super hoc a te de assensu episcopi et capituli praedictorum factum est, ratum habentes et gratum, illud auctoritate apostolica confirmamus et praesentis scripti patrocinio communimus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Neapoli octavo idus aprilis, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 6 aprilis 1255, pontif. anno 1.

A Castellae rege institutum studium Salamantinum.

Confirmatur.

Clausulae

Quam inobedientes.

Irriantur

X.

Confirmatio regulae S. Augustini pro ordine fratrum et militum hospitalis leprosororum Sancti Lazari Hierosolymitani.

Alexander episcopus servus servorum Dei, magistro et fratribus hospitalis leprosororum S. Lazari Hierosolymitani ordinis Sancti Augustini, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum a nobis petitur, quod iustum est et honestum, tam vigor aequitatis, quam ordo exigit rationis, ut id per sollicitudinem officii nostri ad debitum perducat effectum. Ea propter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus grato concurrentes assensu, regulam beati Augustini, quam vos asseritis esse professos, sicut eam hactenus servastis, vobis auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti privilegio communimus, eadem auctoritate nihilominus statuentes, ut regula ipsa a vobis et successoribus vestris perpetuis futuris temporibus observetur.

Nulli etc.

Datum Neapoli undecimo aprilis, anno primo.

Dat. die 11 aprilis 1255, pontif. anno 1.

XI.

Quaedam Parisiensis Universitatis statuta contra fratres ordinum Mendicantium probat, nonnulla temperat, caetera rescindit (1).

SUMMARIUM

Universitatis Parisiensis encomium. — 1. Quae Gregorius IX in gratiam Universitatis sanxerat refert. — Fratres Praedicatorum et Minoritae ab ea repulsi ad Summum Pontificem appellant. — 2. Innocentius IV discordias Universitatis sedat. — 3. Statuta ab Universitate edita contra Mendicantes. — 4. De his per FF. Praedicatorum et Minoritas ad Sedem Apostolicam appellatum. — 5. Ab Innocentio utraque pars citata.

(1) Ex Waddingo ad annum 1255.

— 6. Alexander Papa decernit ut supra. — 7. De licentiandis. — 8. De facultate cancellarii. — 9. De baccalariis. — 10. De magistris. — 11. De cessatione scholarum. — Clausula derogans.

Alexander episcopus servus servorum Dei, universis magistris et scholaribus Parisiensibus.

Quasi lignum vitae in paradiso Dei, et quasi lucerna fulgoris in domo Domini est in sancta Ecclesia Parisiensi studii disciplina. Haec quippe velut foecunda eruditionis parens ad irrigandum sterilem orbis faciem, fluvios de fontibus sapientiae salutaris cum impetu foras mittens ubique terrarum Dei laetificat civitatem, et in refrigerium animarum flagrantium siti iustitiae, aquas doctrinae dividit publice in plateis. Ibi nimirum ordinatus est per providentiam Conditoris ad opus ad (1) custodiam doctorum ordo praecipuus, ut ad vitae fructum rationalis creaturae deducat affectum, ne in gustum mortis vetita veteris praevaricationis illecebra seducatur. Ibi humanum genus originalis ignorantiae caecitate deforme per cognitionem veri luminis, qua scientia pietatis assequitur, reddita visionis specie reformatur. Ibi praecipue dat Dominus Sponsae os et sapientiam ac linguam mysticis eloquiis eruditam, cui resistere nequit omnis adversitas improborum. Ut igitur consortii vestri communicabile ac commune omnibus bonum, omni pacis custodia servare curemus et favorabilibus patrociniis communire, ne in commune publicae salutis exitium illud aemula charitatis et unionis invida Sathanae labefactare possit astutia; instructa quippe modis innumerabilibus ad nocendum, in nobis, quos licet indignos cunctis mortalibus Dei dignatio superintendere voluit de superno fastigio domus suae, praecipua sollicitudinis vigilantia excitatur, et cor nostrum urit curae stimulus specialis.

§ 1. Olim sane, sicut accepimus, cum

(1) Legendum loco *ad opus ad custodiam*, forsitan *ad illius custodiam*.

quibusdam scholaribus Universitatis vestrae collegis fuissent a vigilibus civitatis Parisien. atroces iniuriae irrogatae, uno illorum occiso, reliquis graviter vulneratis, et in carcerem et vincula coniectis, demum vos, quibus, ut dicitur, felicis recordationis Gregorius Papa praedecessor noster indulset, ut si vobis vel alicui vestrum iniuria vel excessus inferatur enormis, utpote mortis vel mutilationis membri cuiusquam, nisi, congrua monitione praemissa, infra quindecim dies fuerit satisfactum, licitum sit vobis usque ad satisfactionem condignam suspendere lectiones; attendentes, quod licet iidem scholares, quos sacrilega carceravit iniuria, ut asseritur, vobis fuissent in crastino redditi semivivi, iustitiae tamen executio in iniuriam huiusmodi praesumptores videbatur ultra debitum prorogari, scholas a lectionibus suspendistis; verum cum nec sic iustitiae debitum proveniret, vos tantae enormitatis articulo suggerente, de communi consilio ad dictas iniurias secundum Deum et iustitiam, quantum vobis foret licitum, si iudicis tepesceret officium, prosequendas et ad quasdam ordinationes alias vos per obligationem roboratam iuramentis adhibitis astrinxistis. Et quia super his dilecti filii Bonushomo et Elias Praedicatorum ordinis fratres, scholas regentes Parisiis in theologica facultate, ex certis causis ordinationibus et obligationi huiusmodi se subicere noluerunt ad Sedem Apostolicam appellando, eos beneficio Societatis in Magistralibus privavistis, ipsosque privatos publice nunciantes, iniunxistis districte, ut scholares lectiones eorum de caetero non audirent, ne ipsorum auditores a poena, quam Universitas infligere talibus consuevit, se possent per ignorantiam excusare.

§ 2. Demum cum iidem fratres super hoc, ad dictae Sedis praesidium confugissent, fel. rec. Innocentius Papa praedecessor noster, audito, quod inter vos et cives, qui praedictas iniurias irrogaverant, discordia per satisfactionem fuerat

iam sopita, volens de medio vestrum controversiae submovere materiam et pacifice reformare mutuae charitatis affectum, ipsos fratres ad vestrum collegium et consortium restituit de gratia speciali, prohibitionem, seu mandatum factum scholaribus auditoribus eorumdem penitus revocando, ac dando vobis litteris in mandatis, ut praedictos fratres sine difficultate seu dilacione resumentes, ad statum pristinum, et ad collegium magistrorum, ac Universitatis consortium admittentes, eos occasione praemissorum nullatenus vexaretis; venerabilibus fratribus nostris, Silvanecten. et Ebroicen. episcopis super hoc mandati apostolici executoribus deputatis. At licet ad vos mandatum restitutionis et revocationis huiusmodi pervenisse dicatur, ipsi tamen fratres usque nunc adipisci efficax suae restitutionis commodum, vobis quaedam obiciuntibus, nequiverunt.

§ 3. Caeterum vos filii magistri in Theologia Parisiis tunc regentes, haec statuta deliberatione habita edidistis, ut videlicet de caetero religiosus aliquis non habens collegium Parisiis, et qui est a iure publice docere prohibitum, ad Societatem Magistrorum nullatenus admittatur, utque singula religiosorum collegia singulis magistris actu regentibus, et unica schola de caetero sint contenta. Ne quoque aliquis baccalaureus in theologica facultate promoveatur ad cathedram, nisi prius examinaverit semetipsum, saltem aliquos libros theologiae glossatos et sententias in scholis alicuius magistri actu legentis diligenter legendo. Quod si aliquis contra dictas ordinationes vestras venire praesumpserit, ei societas vestra, tam in principiis, quam in aliis subtraheretur omnino. Quicumque vero baccalaureus licentiatus fuerit, et huic ordinationi consensum praestare noluerit requisitus, eum statuistis excludi a consortio magistrorum, et eidem tam in principiis, quam in aliis Societatem magistralem penitus denegari: praemissis statutis Universitatis,

Quae Gregorius IX in gratiam Universitatis sanxerat refert.

Universitatis Parisiensis encomium.

Fratres Praedicatorum et Minoritae ab ea repulsi ad Summum Pontificem appellant.

Innocentius IV discordias Universitatis sedat.

Statuta ab Universitate edita contra Mendicantes.

ut dicitur, accedente consensu, reverentia tamen et obedientia Sedis Apostolicae, ac aliorum, quibus obedire tenemini, semper salva. Statuistis insuper ne ullus magister in quacumque facultate ad collegium magistrorum vel consortium Universitatis eorum aliquatenus admittatur, nisi prius in plena congregatione magistrorum vel saltem coram tribus magistris suae facultatis ad hoc specialiter deputatis intrasset statuta vestra licita et honesta, et vobis expedientia, se firmiter servaturum. Secreta quoque et consilia vestra post inhibitionem sibi factam a vobis, fideliter celaturum: quodque obligationibus vestris licitis et honestis, ac vobis expedientibus, praecipue ex tenore privilegiorum vestrorum capientibus pacifice concorditer consentiet. Et ut hoc firmiter servaretur, addidistis, ut nullus magister principium alicuius baccallarii tenere, vel eius principio interesse praesumat, nisi prius ei constiterit, quod idem baccallarius ad praedicta modo praehabito sic ligatus, nec idem baccallarius si alio modo incaeperit, magister aliquatenus a vobis habeatur. Statuistis praeterea, ut si cessante Studio Parisien. ob causas consimiles vel alias rationabiles, aliquis interim baccallarius in aliqua facultate de novo solemniter incipere, vel aliquis eorum, qui primum rexerunt, suas interim resumere praesumpserint lectiones, ex tunc a consortio vestro in perpetuum excludatur, nec Parisiis, seu alibi, ubi studium transferri contigerit, inter magistrum seu scholares aliquatenus admittatur, et poena consimili scholario, qui interim causa studii Parisios venire praesumpserit, puniretur, nisi transgressores praedicti praesumptionem suam ad arbitrium Universitatis vestrae curaverint emendare, et haec ordinastis, et statuistis sub poena, quam infligere potestis, inviolabiliter observanda; nihilominus recensentes excommunicationis sententiam, quae in transgressores praemissorum extitit, ut proponitur, promulgata, ab omnibus invio-

labiliter observari, salvis omnibus iure ac libertate canonicis Parisien. quantum ad omnia, in quibus, et per quae a vestris ordinationibus et statutis auctoritate apostolica, seu quacumque alia sunt exempti.

§ 4. Porro dilectis filiis priore Praedicatorum et guardiano Minorum fratrum suam ad Sedem praetactam, refugium oppressorum, deferentibus quaestionem, quod vos occasione statutorum huiusmodi a vobis, eis exclusis, pro vestro libito editorum, ipsos, et liberum et quietum statum magistrorum, et fratrum eorundem ordinum Parisiis studio insistentium, ac scholarium suorum indebite turbabatis, praefatus Innocentius nec expediens reputans, neque decens praedictis omnibus pressuras huiusmodi, vel molestias irrogari, vobis suis dedit litteris in mandatis, ut ab ipsorum quibuslibet novis molestiis et inquietationibus, praedictis statutis nequaquam obstantibus, desistentes, nihilominus penitus usque ad festum Assumptionis B. Virginis proximo tunc venturum, in eorum, vel pristini status ipsorum praesumeretis praeiudicium attentare.

§ 5. Et quoniam inter vos et fratres praedictos idem Innocentius omnem scandalum et discordiae cupiebat materiam amputare, ut sub vinculo pacis pacificis scientiae studiis vacaretis, supradictis episcopis per sua scripta mandavit, ut tam vos, quam fratres eosdem, ex parte sua peremptorie citare curarent, quod in praemisso festo (nisi sub iisdem interim proveniret concordia) per procuratores idoneos ad ipsius praesentiam veniretis, ut super praemissis quod utile, salubre et conveniens prospiceret, auctore Domino, ordinaret, nec permetterent idem episcopi, fratres eosdem a vobis contra praemissa medio tempore molestari.

§ 6. Denique idem praedecessor morte praeventus nihil potuit iuxta pium conceptum animi sui super eodem negotio definire, sicque nos habuit in huiusmodi sollicitudinis cura, sicut et in caeteris

Da his per FF
Praedictores
et Minoritas ad
Sedem Aposto-
licam appella-
tum.

Ab Innocentio
utrique pars ci-
tata.

Alexander PP
deceat ut su-
pra.

pastoralis angustiae laboribus, licet immeritos, successores. Vestrum itaque sufficiens ad ordinationem suscipiendam habentes mandatum, et praedictorum prioris et fratrum procuratoribus, necnon et dilecto filio magistro ordinis Praedicatorum, qui cum illis postulabat hoc ipsum in nostra praesentia constitutis, praemissa omnia et processus habitos, diligenter inspeximus, quaecumque in auditorio nostro super his utrinque fuere proposita diligenter intelleximus, et tandem per viam pacis, quae processus est gratiae, ad dirimendum inter partes exortae controversiae scrupulos, nos, Domino dirigente, aliqua ex praemissis ordinationibus et statutis a vobis editis, ut salubrius maneant et utilius commoditati proficiant generali, de fratrum nostrorum consilio moderanda providimus. Caetera vero ne rigore distinctionis unitatem communionis exasperent, resecanda

Do licentian-
dis.

§ 7. Etenim circa id quod statuere voluistis, ne ullus religiosus, nullum Parisiis habens collegium et a iure publice docere prohibitus, in magistrorum collegium ullatenus admittatur, et singula religiosorum collegia singulis magistris actu regentibus, et unica schola de caetero sint contenta, consideranda ea nobis diligenter occurrunt, quae memoratus Gregorius circa statutum scholarium et scholarum Parisien. statuisse dicitur observanda; videlicet, quod quilibet cancellarius Parisien. deinceps creandus coram episcopo, vel de ipsius mandato in capitulo Parisiensi vocatus ad hoc et praesentibus pro universitate scholarum duobus magistris, in sua institutione curabit, quod ad regimen theologiae et decretorum bona fide secundum scientiam suam loco et tempore secundum statutum civitatis et honorem, ac honestatem, facultatum ipsarum, nonnisi dignis licentiam largiretur, nec admitteret indignos, personarum et nationum acceptione submoti. Ante vero quam quemquam licentiet, infra tres menses a tempore petitae

licentiae, tam ab omnibus magistris theologiae in civitate praesentibus, quam aliis viris honestis et litteratis, per quos veritas sciri possit, de vita, scientia et facundia, necnon proposito, et spe proficiendi, ac aliis, quae sunt in talibus requirenda, diligenter inquirat, et inquisitione sic facta, quid deceat et quid expediat bona fide det vel neget, secundum scientiam suam, petenti licentiam postulatam. Magistri vero theologiae, et decretorum, quando incipiunt legere, praestabunt publice iuramentum, quod super praemissis fidele testimonium perhibebunt. Cancellarius quoque iurabit, quod consilia magistrorum in malum eorum nullatenus revelabit Parisien. canonicis, libertate ac iure in incipiendo habitis in sua manentibus firmitate.

§ 8. Cum ergo ex constitutione huiusmodi liqueat manifeste, quae in licentiando scholares ad scholarum regimen cancellario sit facultas, et quanta sibi super hoc religio fidei et circumspectionis necessitas indicatur, videri potest acutius intuenti, auctoritati constitutionis apostolicae, quae statui scholarum et scholarium providens certos cancellarii officio terminos potestatis indulget, per constitutionem vestram in propagandi studii dispendium derogari. Volumus itaque cancellarii potestatem in constitutione saepe-fati Gregorii, circa statutum Parisien. studii declaratam, nulla imminutione convelli. Ipse tamen circa licentiandos, tam de saecularibus, quam de regularibus non solum ea, quae attendenda in constitutione ipsius Gregorii exprimuntur, verum etiam statum et necessitatem Ecclesiae generalis, et populorum salutem diligenter attendat, et iis, quos suffragantibus meritis et suadentibus circumstantiis viderit ad magisterium promovendos, sic faveat, quod capacem sensum a natura sortiri ad profectum scientiae proposito studiosis magistralis tituli praemio provocentur, et ad gubernaculorum officia, quae intra sanctam Ecclesiam saepius

Do facultate
cancellarii.

imminent, personis idoneis dispensanda suppetere possit virorum copia probatorum, praesertim in arte artium, quae profecto est regimen animarum. Ex eo autem, quod aliqua saecularium vel religiosorum collegia de licentia cancellarii plures meruerunt habere magistros hactenus, aut scholas, nolumus eis circa proprietatem vel possessionem habendi huiusmodi ius in posterum provenisse: sicut iis, qui non plures, vel nullum hactenus habuisse noscuntur, volumus ex hoc viam aliquam habendi, vel plures praeccludi, si cancellarius omnibus, quae considerari debent inspectis, alicuius, vel plurium licentiam eis viderit, prout sibi competit, concedendam.

De baccalaris. § 9. Illud autem, quod de baccalaris statutis ad magistralem theologiae facultatis cathedram, nisi aliquos eius facultatis libros glossatos, et sententias in scholis alicuius magistri actu regentis legerint, nullatenus admittendis, sic duximus temperandum, ut repelli tales non debeant, si ubicumque Parisiis, dummodo in loco publico et honesto eos praetactos libros legisse patuerit. Nec etiam hoc ipsum probationis experimentum exigi volumus circa illos, de quibus alias manifeste constiterit, quod ad scholarum regimen sint idonei comprobati.

De magistris. § 10. Statutum vero quo decrevistis, ne ullus magister in facultate quacumque ad consortium magistrorum, vel collegium Universitatis aliquatenus admittatur, nisi prius in plena congregatione magistrorum, vel saltem coram tribus magistris suae facultatis ad hoc specialiter deputatis, praestito iuramento, quod secreta et consilia vestra post inhibitionem sibi factam a vobis bona fide celabit, alioquin poenae subiaceat in statuto huiusmodi constitutae; hoc moderamine mitigamus, saluti animarum et conscientiarum, ac famae periculis praecaventis: ut si talibus ardua et difficilia negotia ab Universitate commissa fuerint in secreto tenenda, illa sic teneantur bona fide ce-

lare, quod nemini ea in eiusdem Universitatis dispendium revelabunt, nisi forte talia essent, quae non possent sine animarum periculo substineri.

De cessatione scholarum. § 11. Denique super cessatione scholarum, non obstante alia ordinatione, vel contraria constitutione a nobis edita, eam formam dumtaxat observari volentes, quam praefatus Gregorius in constitutione, quam super hoc edidit, noscitur tradidisse, quod videlicet si forte vobis hospitiorum subtrahatur taxatio, aut, quod absit, vobis vel alicui vestrum iniuria, vel excessus inferatur enormis, utpote mortis, vel membri mutilationis, nisi congrua monitione praemissa, infra quindecim dies fuerit satisfactum, liceat vobis usque ad satisfactionem condignam suspendere lectiones, et si alicui vestrum indebite carcerari contigerit, fas sit vobis, nisi monitione praehabita, cesset iniuria, statim a lectione cessare, si tamen id videritis expedire. Eidem formae adiaciendo statuimus, ut cum pro aliqua ex causis in eadem Gregorii constitutione contentis, Universitas vestra lectiones duxerit suspendendas, omnes magistri tam regulares, quam saeculares ipsas suspendere teneantur, eas nisi cum Universitate minime resumpturi. Sane si super observantia huius statuti de lectionibus suspendendis et eius quod praemittitur, videlicet de secretis, et consiliis Universitatis minime revelandis, aliquam obligationem videritis deliberatione provida statuendam, qua tam praesentes magistri, quam posterius ad ea explicite ac specialiter astringatur, vobis, dummodo duae partes magistrorum theologiae facultatis, et eo modo duae partes magistrorum singularum facultatum, reliquarum videlicet canonistarum, physicorum, et etiam artistarum suum super hoc voluerint praestare consensum, id faciendi liberam concedi-

mus facultatem. His itaque statutis et ordinationibus secundum moderationem nostram robor inviolabilis observantiae habituris, caetera pro pace vestra suadente Providentiae consilio, resecamus, denunciantes ne magistri regulares vel saeculares ea servare teneantur ex debito praestiti iuramenti, vel ad ea observanda in posterum sacramento ligentur, libertatibus Parisien. Ecclesiae in omnibus et per omnia semper salvis, et in aliis Universitatis vestrae privilegiis et immunitatibus in suo nihilominus robore duraturis. Praedictos insuper Praedicatorum ordinis fratres theologiae facultatis magistros ad magistrorum consortium, ipsosque, ac auditores eorum ad Universitatis collegium de nostrae potestatis plenitudine restituentes omnino, et decernentes ad eadem consortium et collegium a vobis in dulcedinis ubere sine difficultate qualibet admittendos, omnes sententias privationis, seu separationis a consortio Universitatis, vel similibus, sive poenas alias in eosdem fratres et scholares eorum, praemissorum occasione prolatas penitus revocamus: non obstantibus statutis quibuscumque, iuramento, poena, sive obligatione vel confirmatione qualibet roboratis, aut litteris a Sede Apostolica impetratis, vel de caetero impetrandis, quae de praesenti ordinatione, ac providentiae nostrae statuto plenam et expressam non fecerint mentionem.

Clausula de rogans. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae ordinationis, constitutionis et revocationis infringere. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Neapoli, decimo octavo kalendas maii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 14 aprilis 1255, pontif. anno 1.

XII.

Quod contra Franciae regem, eiusque in regno successores a nemine censurae publicari possint absque Sedis Apostolicae licentia speciali (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Privilegium. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, charissimo in Christo filio illustri regi Franciae, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium. Sublime regni Franciae solium praeminentiae coruscans titulis, generositate, magnanimitate, ac strenuitate clarius caeteris et excelsius innotescit; sed dum fidei suae solem, devotionis ignem, et speculum operum, quibus praefulget, attendimus, aspicimus ipsum iis tribus luminaribus copiosius radiare, ac exempli fulgorem ad alios effundere potiosem. Claritate quippe sanguinis rutilat, sed animi puritate perlucet: magnum quidem est dignitatis honore, sed gestorum nobilitate magnificum; conspicuum, inquam, altitudine status, sed praecellentia bonitatis illustre. Convenit itaque, ut hoc genus regum tam insigne, tot utique praeminentiis et meritis insignitum singularium privilegiorum insigniis in signum praecipue benevolentiae ac gratiae specialiter designemus; maxime quia ex hoc genere suscepit Mater Ecclesia, et suscipit filios benedictionis et gaudii, filios factis et fama pollentes, filios opportuni auxilii et favoris, quia in hoc genere favum delibat dulciorem reverentiae filialis, quia de hoc haurit continue amoenam innatae sinceritatis odorem. Hinc est igitur, quod nos genus ipsum eximiae dono gratiae honorantes, tuis devotis precibus inclinati, auctoritate apostolica indulgemus, ut nullus ordinariam iurisdictionem habens, nullusque Apostolicae Sedis legatus, aut delegatus, vel subdelegatus aliorum aliquo, seu executor, aut conservator a Sede deputatus eadem, in tuam,

(1) Ex Regest. Vatic.

Privilegium

vel charissimae in Christo filiae nostrae Margaritae illustris reginae Franciae, uxoris tuae, aut successorum tuorum, qui legitime in praedicto Franciae regno succedent, personas, interdicti, vel excommunicationis sententiam valeat promulgare, sine speciali eiusdem Sedis licentia, vel mandato plenam et expressam faciente de praesentibus mentionem.

Decernentes huiusmodi sententias, si contra hoc indultum prolatae fuerint, irritas et inanes.

Clausulae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis et constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Neapoli septimo kalendas maii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 25 aprilis 1255, pontif. anno 1.

XIII.

Confirmatio concordiae inter fratres Carthusianos in itae pro bono regimine totius ordinis (1).

SUMMARIUM

Fratres Carthusienses quaerunt de ordinatione capituli generalis. — Statuitur iisdem quaedam servanda methodus. — Quae tamen se gravari queruntur. — Alia praescribitur methodus. — Superius dicta enarrantur. — Clausurales non admittendi cum prioribus ad definiendum. — Idem confirmatum ab Innocentio. — Fratres Carthusiae hoc decreto gravati Sedem Apostolicam interpellant. — Iudicium de hac re cardinali commissum. — Compositionem ineunt Carthusiani. — Concordia. — Confirmatur a cardinali delegato. — Obstantium derogatio. — Instrumenti legalizatio. — Clausulae pontificiae.

(1) Ex Regest. Vatic.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Carthusiae, ac Carthusien. ordinis universis prioribus et fratribus, salutem et apostolicam benedictionem.

Orta dudum inter vos, filii prior, et fratres Carthusiae ex parte una, et vos, filii priores Carthusien. ordinis, ex altera, super processibus et ordinatione vestri generalis capituli materia quaestionis, felicitis recordationis Innocentius Papa praedecessor noster dilecto filio nostro Iohanni tituli Sancti Laurentii in Lucina presbytero cardinali commisit, ut sine iudicii strepitu corrigeret super hoc ea, quae ad utilitatem ipsius ordinis, et super statu ipsius capituli corrigenda erant, vel etiam reformanda, qui super iis quamdam ordinationem fecit, quam idem praedecessor auctoritate apostolica confirmavit. Et licet huiusmodi ordinatio in eodem capitulo tunc proximo celebrato fuerit observata; vos tamen, fratres Carthusiae, asserentes vos ex praedicta ordinatione gravatos, ad nostram super hoc providentiam recurristis. Cum itaque huiusmodi negotium eidem cardinali commiserimus iudicio vel concordia terminandum, idem cardinalis negotium ipsum per quamdam ordinationem de consensu partium terminavit, prout in instrumento publico confecto, exinde sigillato ipsius cardinalis sigillo plenius continetur. Nos itaque quod super hoc ab eodem cardinale factum est ratum et gratum habentes, id auctoritate apostolica confirmamus et praesentis scripti patrocinio communitimus. Tenorem ipsius instrumenti de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est:

In nomine Domini. Amen.

Quanto, dilecti filii fratres Carthusien. ordinis, per meritorum suffragia sanctae conversationis exempla, et per incrementa sapientiae salutaris in aedificationem Ecclesiae Christi ferventer assurgunt, tanto attentius convenit eorum prospici commodis et provideri quieti, ut tamquam

Fratres Carthusienses quaerunt de ordinatione capituli generalis

Statuitur iisdem quaedam servanda methodus.

Quae tamen se gravari quaeruntur.

Alia praescribitur methodus.

Superius dicta enarrantur.

pacis intimae zelatores tranquille dispositi et disposite ordinati per pacem pectoris interius acquisitam ad pacis aeternae pulchritudinem cum obtinendi fiducia fideliter valeant inhiare. Sed frequenter humani generis inimicus draco, ille in malitia veteranus, qui de firmamento coeli tertiam partem stellarum secum traxisse legitur, illos adhuc ignitis discordiae telis et limatis dissensionum aculeis versipelliter aggredi non veretur, qui in caliginoso miseriae praesentis ergastulo quasi stellae lucentes resplendent aliis per exempli famam laudabilem, et sibi nihilominus per nitentis conscientiae puritatem, inter quos praedicti fratres merito numerantur praefulgentes multiplici radorum iubare, qui suae conversationis fulgoribus illustrant efficaciter orbem terrae. Verum, quia dicti draconis nequitia operante, inter praefatos fratres suborta fuit materia quaestionis, praecipue super processibus et ordinatione sui generalis capituli, felicitis recordationis dominus Innocentius Papa quartus motu proprio, non instinctu alieno, nobis, fratri Iohanni miseratione divina tituli Sancti Laurentii in Lucina presbytero cardinali, tamquam ex proprio commisit officio sine strepitu iudicii, partibus non vocatis, ea, quae ad utilitatem ipsius ordinis et super statu capituli generalis corrigenda erant, vel etiam reformanda. Dedit insuper potestatem et mandatum, ut ad ea statuenda et ordinanda, quae decus ordinis et decorem prospicerent, nostra sollicitudo prudenter intenderet et intentio vigilaret. Nos vero, sicut simplicitati religionis congruere videbatur, iuris ordine servato, sententialiter ordinavimus monachos claustrales non debere admitti cum prioribus ordinis ad definiendum, sedente generali capitulo, nec ad aliquid cum eisdem statuendum, cum tales priores obligent universos, nec fas sit iuxta legitimas sanctiones, ut dominium habeat par in parem, et multo minus minimus in maiorem, et huiusmodi constitutiones editae vel eden-

Clausturales non admittendi cum prioribus ad definiendum.

dae, non a minoribus ad maiores, sed a maioribus derivare debeant ad minores. Ordinatione tandem hoc modo publicata, per dictum dominum Innocentium scienter confirmata, sic acceptata fuit in proximo sequenti capitulo, quod per ipsam et secundum ipsam, illa vice, diffinitores et ipse prior Carthusiae in diffiniendo et statuendo totaliter et finaliter processerunt; sed celebrato per hunc modum generale capitulo, fratres domus Carthusiae per nostram ordinationem se gravatos asserentes, procuratorem suum ad Curiam destinarunt, qui cum indefessa clamoris instantia et importunitate diuturna super hoc petiit a Summo Pontifice, sine culpa sua gravatis misericorditer provideri, pro sua parte non impudenter adiiciens, quod cum ipsi fuerint in possessione vel quasi ponendi, vel habendi quatuor monachos cum quatuor prioribus, qui diffiniunt, illa possessione per nostram ordinationem extiterunt indebite spoliati. Summus vero Pontifex, videlicet dominus Alexander quartus, totum commisit negotium nostrae providentiae pace vel iudicio terminandum. Nos vero, vocatis partibus, quae fuerunt evocandae et auditis de plano, quae fuerunt hinc inde coram nobis proposita, festinanter et utiliter intendebamus totam controversiam secundum allegata et proposita terminare, sed utraeque partes comperto per coniecturas nostrae voluntatis proposito, verentes praestolari sententiae calculum, antequam aggredieremur pronunciantis officium, in subscriptam pacis formulam unanimiter et equanimiter concordarunt, videlicet: quod singulis annis, collecto capitulo generali apud Carthusiam, primus prior Carthusiae unum discretum et idoneum diffinitorem nominet electorem suum, quem voluerit de monachis Carthusiae, vel de prioribus in eodem capitulo congregatis. Deinde quinque priores primarum domorum ipsius ordinis singulariter singuli diffinitorum singulos alios nominent electores, sive de prioribus, sive de Carthusiae monachis in eo-

Idem confirmatum ab Innocentio.

Fratres Carthusiae hoc decreto gravati Sedem Apostolicam interpellant.

Iudicium de hac re cardinali commissum.

Compositionem ineunt Carthusiani.

Concordia.

dem capitulo constitutis, hoc pensato de equali et debita portione, ut quinque praedicti priores, qui diffinitorum electores nominant, annis mutentur singulis, successive domorum ordine conservato, descendendo semper per singulos priores usque ad ultimum inclusive, et postmodum a capite incobando, priore Carthusiae non mutato. Sex igitur electores statim postquam, ut supradictum est, nominati fuerint, recedant in locum ad hoc specialiter deputatum, et brevi tractatu inter se habito, absque ulla personarum, partium, nationum, vel conditionum acceptione, eligant octo diffinidores pro suae voluntatis arbitrio, sive de se ipsis, sive de prioribus, sive de monachis Carthusiae in eodem capitulo congregatis, quos, teste fidei conscientia, suo crediderint iudicio qualibet exceptione digniores; quibus electis, unus eligentium diffinidores ipsos per hunc modum electos vice sua, et collegarum suorum in communi mox audientia publicabit. Qui diffinidores electi et nominati habebunt plenitudinem potestatis, una cum priore Carthusiae ordinare, statuere et diffinire, quae secundum Deum, et propositi Carthusien. observationem melius et utilius in ipso capitulo viderint ordinanda; ita quod quidquid a priore Carthusiae cum quatuor de praelibatis diffinitoribus ad minus, vel cum pluribus diffinitum fuerit vel statutum, plenam habebit in toto ordine firmitatem. Quinque vero vel sex sine praedicto priore Carthusiae, nihil cum effectu poterunt ordinare; sed septem vel octo si aliquid ordinaverint vel stauerint, quod priori Carthusiae memorato non placeat, tunc eligantur duo arbitri, unus ex parte prioris Carthusiae, et alius ex parte diffinitorum, et tertius sit communis de toto electus monachorum Carthusiae, et priorum collegio, ita tamen quod nullus sit de diffinitoribus saepedictis, et quidquid ipsi tres super ordinatione illorum septem vel octo diffinitorum dixerint esse tenendum utile vel expediens, vel etiam

respuendum, erit ratum et firmum, et per totum ordinem inviolabiliter observandum; alias vero non privata capitula super annum, ut eorum aludamus vocabulo, celebrabuntur in illa forma, quam generale capitulum ordinabit. Nos vero, praedictus cardinalis, supradictam concordiam factam de communi partium voluntate potissimum acceptantes, ipsam volumus et mandamus auctoritate domini Papae, et de consilio cardinalium illibatam atque firmam in sui roboris consistentia perpetuo permanere. Contradictores et rebelles sub interminatione anathematis compescendo. Non obstante ordinatione nostra, de qua mentionem fecimus, vel aliquo actu contrario, vel confirmatione domini Papae, vel quibuscumque litteris super ipsis impetratis, vel etiam impetrandis, vel quibuscumque confessionibus, vel responsionibus coram nobis in iudicio, vel extra iudicium promulgatis, per quas nolumus in posterum, extra vel ultra praesentem ordinationem alicui partium ius acquiri, vel praeiudicium generari. Supplentes auctoritate domini Papae, et de ipsius plenitudine omnem defectum, si quis fuit in procuratoribus partium, vel in procuratoriis eorundem. Actum est hoc Neapoli in hospicio nostro, anno Domini millesimo ducentesimo quinquagesimo quinto, indictione decimatertia mense aprilis, die decimaquarta, pontificatus domini Alexandri Papae quarti anno primo. Praesentibus fratre Riccardo monacho Fossaenovae, cappellano nostro, fratre Mauro monacho Sancti Sebastiani Neapolitan., et Guillelmo de Cabilone clerico nostro. Ad maiorem autem fidem huic ordinationi in posterum adhibendam, ipsam cum nostri sigilli appensione per Leonardum infrascriptum tabellionem redigi fecimus in publica documenta. Ego Leonardus imperiali auctoritate notarius praedictae ordinationi interfui, et ipsam de mandato et auctoritate praedicti domini Ioannis cardinalis scripsi et publicavi.

Confirmatur a
cardinali dele-
gato.

Obstantium de-
rogatio

Instrumenti le-
galizatio

Clausulae pon-
tificiae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Neapoli quarto kalendas maii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 28 aprilis 1255, pontif. anno 1.

XIV.

Declarationes quorundam articulorum contentorum in constitutione Innocentii IV, num. XXVII contra haereticos, quae legitur supra fol. 552, Ad extirpanda.

SUMMARIUM

Innocentius PP. statuit, ut a potestatibus civitatum eligerentur ministri Inquisitionis: — Et fieret syndicatus contra praecedentem potestatem. — 1. Declarat Alexander, iis renuentibus, a quibus huiusmodi electio fieri debeat.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus ordinis Praedicatorum, inquisitoribus haereticorum in provincia Lombardia, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum secundum tenorem constitutionum felicitis recordationis Innocentii Papae praedecessoris nostri, quas in capitularibus civitatum et locorum Italiae annotari mandavit, contineatur, quod quilibet potestas, seu rector cuiuslibet civitatis, seu loci, infra tertium diem post introitum regiminis sui, duodecim viros probos et catholicos, et duos notarios, et duos servitores, vel quotquot fuerint necessarii, instituere teneatur, quos dioecesanus, si praesens extiterit, et interesse voluerit, et duo fratres Praedicatorum et duo Minores (ad hoc a suis superioribus, si conventus ibi fuerint eorundem ordinis, deputati) duxerint eligendos, per quos inquirantur haeretici, et etiam capiantur. Teneatur insuper idem potestas vel rector infra decem dies sui regiminis, syn-

dicare praecedentem proxime potestatem, vel rectorem, et etiam eius assessores, per tres viros catholicos et fideles electos ad hoc per dioecesanum si fuerit praesens, et per fratres Praedicatorum et Minores, de omnibus, quae in constitutionibus praefatis et legibus, contra haereticos et eorum complices editis continentur. Et sicut ad audientiam ipsius vestri praedecessoris pervenit, earundem constitutionum super his plerumque impeditur effectus, pro eo scilicet, quod interdum illi, qui praedictos viros debent eligere, electioni huiusmodi non possunt interesse, vel nolunt:

§ 1. Nos ad instar praedecessoris eiusdem, super his, sicut convenit, providere volentes, statuimus, ut si dioecesanus, et fratres Minores praedictae electioni praedictorum virorum noluerint, vel non potuerint interesse, per aliquem vestrum, seu illos, quibus id duxeritis committendum, in locis, in quibus Inquisitionis officium exercetis, eligere personas seu viros huiusmodi libere valeatis, vobis, et vestrum singulis auctoritate praesentium indulgemus. Non obstante iuramento, quod praedicti potestates et rectores de observandis praefatis constitutionibus exhibere tenentur, a quo ipsos, quantum ad hos articulos, sive casus, duximus absolvendos.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Neapoli secundo kal. maii, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 30 aprilis 1255, pontif. anno 1.

Sequuntur aliae declarationes super nonnullis dubiis.

SUMMARIUM

Exordium. — 1. Primum dubium. — 2. Responso. — 3. Secundum dubium. — 4.

Et fieret syndicatus contra praecedentem potestatem:

Declarat Alexander iis renuentibus a quibus huiusmodi electio fieri debeat.

Tertium dubium. — 5. Responsio ad haec duo. — 6. Quartum dubium. — 7. Responsio. — 8. Quintum dubium. — 9. Responsio. — 10. Huiusmodi declarationes civitatum capitularibus inscribendae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus Praedicatoribus, inquisitoribus haereticae pravitatis, in Lombardia et Marchia Iannensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium. Felicis recordationis Innocentius Papa praedecessor noster, dudum constitutiones quasdam edidit, secundum quas rigor debet exerceri canonicus in extirpandis ex agro fidelium zizaniis haereticae pravitatis: quarum aliquae videntur ambiguae, super quibus nostrae responsionis oraculum implorastis. Ne igitur ipsarum constitutionum obscuritas, commissae vobis sollicitudini perniciosas vineae Domini pie persequendi capiendique vulpeculas, obstaculum obiciat tarditatis: quinque ipsarum constitutionum capitula, quae vobis dubia videbantur, auctoritate praesentium, de fratrum nostrorum consilio, duximus declaranda.

Primum dubium. § 1. Primum sane dubitationis vestrae capitulum continet, quod tam duodecim viri, quam notarii et servitores eorumdem, ad capiendum haereticos deputati, simul et divisim plenariam praecipienda, sub poena et banno, quae ad officium suum pertinent, habeant potestatem. Potestas vero talis loci, vel rector, teneatur habere firma et rata omnia praecepta, quae occasione officii sui fecerint duo ex ipsis officialibus, sive plures, et poenas exigere non servantium.

Responsio. § 2. Hoc itaque, quod de poena et banno dictum est, de illis dumtaxat interpretamur intelligi, quae consequenter in eisdem constitutionibus sunt expressae. Possunt autem praedicti officiales communitati, burgo et villae praecipere sub poena et banno, usque ad ducentas marchas argenti, et ultra, ad arbitrium potestatis loci eiusdem, quod potestati vel

diocesano, aut eius vicario, seu inquisitoribus haeticorum, praesentabunt infra praefigendum eis terminum competentem, omnes haereticos et haeticas, quos sibi dicti officiales duxerint assignandos. Et potestas loci a non servantibus poenam huiusmodi exigere teneatur.

Secundum dubium. § 3. Secundum vero est, quod domus, in qua prohibiti fuerint haeticorum captos, sine spe reaedificandi funditus destruat, et bona, quae ibi reperta fuerint, fiant capientium, ac si haetici fuissent ibidem inventi.

Tertium dubium. § 4. Quodque habet, quod domus, in qua repertus fuerit aliquis haeticus, seu haetica, sine ulla reaedificandi spe funditus destruat, nisi dominus domus ibidem procuraverit reperiri; et si dominus domus illius alias domos habuerit contiguas illi domui, omnes illae domus similiter destruantur, et bona, quae fuerint inventa in domo illa et in domibus illi adhaerentibus, publicentur, et fiant auferentium, nisi auferentes fuerint in officio constituti.

Responsio ad haec duo. § 5. Haec autem duo capitula uno declarationis Sedis Apostolicae radio lucidantes volumus absolvere, ut poenae taxatae per constitutiones easdem in praemissis casibus infligantur, nisi dioecesanis, vel in eorum absentia, vicariis ipsorum, una cum inquisitoribus inquisitorum, vel solis ipsis dioecesanis (cum ipsorum inquisitorum praesentia de facili haberi non poterit) legitime constiterit praefatarum domorum dominos, in his casibus penitus innocentes, et prorsus inculpabiles extitisse: ac etiam eos non esse credentes, vel receptatores, aut defensores, sive fautores haeticorum seu de haetica labe suspectos. Bona vero, quae inventa fuerint in domibus supra dictis, debent in his casibus similiter publicari, nisi legitime constiterit per testes fide dignos, et omni exceptione maiores, ipsa bona esse aliarum personarum, quam dominorum domuum eorumdem.

Quartum dubium. § 6. Quartum vero vestrae dubitationis capitulum enodamus, quod videlicet, si dominus domus pro eo quod in ipsa repertus fuerit haeticus vel haetica, sine spe reaedificationis funditus destruet, habeat alias domos illi domui demoliendae contiguas, omnes illae similiter destruantur.

Responsio. § 7. Illud de appendiciis domus illius debere intelligi declaramus, ut scilicet, domus illa cum aliis eiusdem, domui ipsi contiguas, hoc est, ipsa et ipsius etiam appendicia, cum eadem sive in domo, sive in appendiciis eius, haeticus vel haetica repertus fuerit, destruantur; cum domus, quamvis diversis mansionibus distinguatur, una nihilominus sit censenda.

Quintum dubium. § 8. In quinto autem dubitationis capitulo legitur, quod teneatur potestas seu rector infra decem dies sui regiminis syndicare praecedentem proxime potestatem vel rectorem, et eius etiam assessores, per tres viros catholicos et fideles electos ad hoc per dioecesanum, et per fratres Praedicatorum et Minores, de omnibus his, quae in statutis ipsis, sive constitutionibus et legibus contra haeticos et eorum complices editis continentur.

Responsio. § 9. Hunc itaque dubitationis articulum declarantes respondemus, quod una cum diocesano loci, fratres praedictorum ordinum, a priore et guardiano suis, vel ab eorum altero, si ibidem alterius dumtaxat eorumdem ordinum conventus extiterit, assumendi, viros eligant supra dictos. Si vero neutrius ordinis conventus ibi forsitan habeatur, ad solum dioecesanum eorumdem virorum electio pertinebit.

Huiusmodi declarationes civitatum capitularibus inscribendae. § 10. Quocirca discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus eadem capitula constitutionum praedictarum accipientes iuxta declarationis apostolicae intellectum, tenorem praesentium, simul cum eisdem constitutionibus, faciatis de verbo ad verbum in capitularibus civitatum ad tollendas de

aliorum cordibus ambiguitates huiusmodi, annotari.

Datum Lateran. secundo nonas martii, pontificatus nostri anno tertio.

Dat. die 6 martii 1255 (1), pontif. anno III.

XV.

Confirmatio bonorum omnium, ac privilegiorum concessio monasterio S. Matthaei de Castello ordinis Cassinensis (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Monasterium sub S. A. protectione suscipiens, — Bona omnia ei confirmat. — Novalia eximit a decimis. — Nonnulla concedit privilegia. — Abbatem a monachis statuit eligendum. — In locis monasterii violentias exerceri prohibet. — Libertates, immunitates etc. confirmat eidem. — Alexandri PP. subscriptio — Et sigillum — Et S. R. E. card. subscriptiones.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis abbati monasterii S. Matthaei servorum Dei de Castello, eiusque fratribus tam praesentibus, quam futuris regularem vitam professis, in perpetuum.

Exordium. Religiosam vitam eligentibus apostolicum convenit adesse praesidium, ne cuiuslibet temeritas, aut eos a proposito revocet, aut robur (quod absit) sanctae religionis infringat.

Exordium. Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus clementer annuimus, et monasterium Sancti Matthaei servorum Dei de Castello, in quo divino estis obsequio mancipati, ad instar felicitatis recordationis Alexandri Papae praedecessoris nostri sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communimus. In primis siquidem statuentes, ut ordo monasticus, qui secundum Deum et beati Benedicti

(1) Leg. 1257. (R. T.) (2) Ex originali edidit Gattula, Hist. Cassinen. saec. VII, pag. 405.

Bona omnia ei confirmat.

regulam in eodem monasterio institutus esse dignoscitur, perpetuis ibidem temporibus inviolabiliter observetur. Praeterea quascumque possessiones, et quaecumque bona idem monasterium in praesentiarum iuste ac canonicè possidet, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino poterit adipisci, firma vobis vestrisque successoribus et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis: locum ipsum, in quo praefatum monasterium situm est cum omnibus pertinentiis suis: decimas, quas habetis in castro Sancti Victoris.... illa, quae Baria nuncupatur, ecclesiam Sancti Martini de Monte, Montau cum ecclesia Sancti Antonii de Rocca Albani ab eadem Ecclesia dependente, et omnibus pertinentiis suis; Sanctae Mariae de Radicto, Sanctae Crucis de Petra Petrusa, Sancti Salvatoris, Sancti Petri de Colletraverso, Sancti Christofori de Monte Toroculi, et Sancti Leonardi de Musculo ecclesias cum terris, vineis, possessionibus, et omnibus pertinentiis earumdem; domos, terras et possessiones, quas habetis in Sancto Germano et territorio eius; domos, terras, vineas, possessiones et oliveta quae habetis in civitate et territorio Venafren, domos, terras, vineas et possessiones, quas habetis in civitate et territorio Aquinat., domos, terras, possessiones et oliveta, quae habetis in castris Sancto Helya, Sancto Victore, Sancto Petro in Fine, Pinnatario, et Pedemonte, ac Bariae et Pedemontis villis vulgariter nominatis, et territoriis eorumdem; terras, quas habetis in Monte Sancti Benedicti, sive Terragio; iustitiam panis et vini cum hominibus, quam de veteri concessione hactenus observata diebus singulis a Cassinen. monasterio recipitis, cum terris, pratis, vineis, nemoribus, usuagiis et pascuis in bosco et plano, in aquis et molendinis, in viis et semitis, et omnibus aliis libertatibus

et immunitatibus suis. Sane novalium vestrorum, quae propriis manibus aut sumptibus colitis, de quibus aliquis hactenus non percepit, sive de vestrorum animalium nutrimentis nullus a vobis decimas vel primitias exigere vel extorquere praesumat. Liceat quoque vobis clericos vel laicos liberos et absolutos e saeculo fugientes ad conversionem recipere, et eos absque contradictione aliqua retinere. Prohibemus insuper, ut nulli fratrum vestrorum post factam in monasterio vestro professionem fas sit sine abbatis sui licentia, nisi arctioris vitae obtentu, de eodem loco discedere, discedentem vero absque communium litterarum vestrarum cautione nullus audeat retinere. Cum autem generale interdictum terrae fuerit, liceat vobis clausis ianuis, exclusis excommunicatis et interdictis, non pulsatis campanis, suppressa voce divina officia celebrare; dummodo causam non dederitis interdicto. Decimas praeterea et possessiones ad ius Ecclesiarum vestrarum spectantes, quae a laicis detinentur, redimendi, et legitime liberandi de manibus eorum, et ad Ecclesias, ad quas pertinent, revocandi libera sit vobis de nostra auctoritate facultas. Sepulturam quoque ipsius loci liberam esse decernimus, ut eorum devotioni et extremae voluntati, qui se illic sepeliri deliberaverint, nisi forte excommunicati vel interdicti, aut etiam publice usurarii, nullus obsistat. Salva tamen iustitia illarum Ecclesiarum, a quibus mortuorum corpora assumuntur. Obeunte vero te, nunc eiusdem loci abbate, vel tuorum quolibet successorum, nullus ibi qualibet subreptionis astutia, seu violentia praeponatur, nisi quem fratres communi consensu, vel fratrum maior pars consilii sanioris secundum Deum et beati Benedicti regulam providerint eligendum. Paci quoque et tranquillitati vestrae paterna in posterum sollicitudine providere volentes, auctoritate apostolica prohibemus, ut infra clausuras locorum, seu grangiarum vestrarum nullus rapi-

Novalia eximit a decimis.

Nonnulla concedit privilegia.

Abbatem a monachis statum eligendum.

In locis monasterii violentiae astricti prohibet.

Libertates, immunitates, etc. confirmat eidem.

nam seu furtum facere.... apponere, sanguinem fundere, hominem temere capere vel interficere, seu violentiam audeat exercere; praeterea omnes libertates et immunitates a praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus monasterio vestro concessas, necnon immunitates et exemptiones saecularium exactionum a regibus et principibus, vel aliis fidelibus rationabiliter vobis indultas, libertatem etiam et consuetudines a bonae memoriae Rainaldo abbate praedicti Casinensis monasterii, cum assensu capituli sui rationabiliter vobis concessas et hactenus observatas, vobis et monasterio vestro auctoritate apostolica nihilominus confirmamus, et praesentis scripti privilegio communimus. Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat praefatum monasterium temere perturbare, aut eius possessiones auferre, vel ablatas retinere, minnere, seu quibuslibet vexationibus fatigare, sed omnia integra conserventur eorum, pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura, salva Sedis Apostolicae auctoritate, et in omnibus iure et reverentia monasterii Cassinen., et in praedictis decimis moderatione concilii generalis. Si qua igitur in futurum ecclesiastica, saecularisve persona hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire temptaverit, secundo tertiove commonita, nisi reatum suum congrua satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui careat dignitate, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a Sacratissimo Corpore et Sanguine Dei et Domini Redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco sua iura servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus, et hic fructum bonae actionis percipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant Amen. Amen. Amen

EGO ALEXANDER catholicae Ecclesiae episcopus subscripsi.

Et sigillum

Et S. R. E. cardinal. subscriptionis.

Ego Odo Tusculanus episcopus subscripsi.

Ego Stephanus Praenestinus episcopus subscripsi.

Ego frater Ioannes tituli Sancti Laurentii in Lucina presbyter cardinalis subscripsi.

Ego frater Ugo tituli Sanctae Sabinae presbyter cardinalis subscripsi.

Ego Ricardus Sancti Angeli diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Petrus Sancti Georgii ad Velum Aureum diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Ioannes Sancti Nicolai in Carcere Tulliano.

Dat. Anagninae per manum Guillelmi magistri Scholarum Parmensium Sanctae Romanae Ecclesiae vice-cancellarii tertio idus iulii, indictione decima tertia, incarnationis dominicae anno 1255, pontificatus vero domini Alexandri Papae quarti anno primo.

Dat. die 13 iulii 1255, pontif. anno 1.

XVI.

Fratribus ordinis Eremitarum Sancti Augustini diversa vestium species assignatur iuxta diversos professorum, conversorum et novitiorum gradus (1).

SUMMARIUM

Exordium. — A cardinali protectore eius assignata habitus forma: — Quod roborat

(1) Ex originali edidit Empolus in Bullario Ordinis.

Papa. — Cardinalis eiusdem litterae. — Signa in vestibus ad discrimen. — Professorum habitus, — Novitiorum, — Conventorum. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis illis priori generali, et universis prioribus, et fratribus Eremitis ordinis Sancti Augustini, salutem et apostolicam benedictionem.

Pia desideria devotorum eo debemus benigno favore prosequi, quo in ipsis Dei gloria et animarum salus noscitur contineri. Sane dilectus filius noster R. Sancti Angeli diaconus cardinalis, cui ordo vester a Sede Apostolica est commissus, ad differentiam aliorum ordinum certum habitum deferendum, tam a professoribus fratribus et conversis, quam a novitiis dicti ordinis de consilio discretorum quorundam fratrum vestrorum, vobis provida deliberatione concessit, prout in patentibus litteris confectis exinde ipsius cardinalis sigillo munitis plenius continetur.

Nos itaque vestris supplicationibus inclinati, quidquid ab eodem cardinali super hoc factum est, ratum habentes et gratum, illud auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus: litterarum ipsarum tenorem de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes: qui talis est:

Riccardus miseratione divina Sancti Angeli diaconus cardinalis. Viris religiosus suis in Christo dilectis priori generali, et universis prioribus et fratribus Eremitis ordinis Sancti Augustini tam praesentibus quam futuris, salutem in auctoritate salutis.

Si ad certam Domini vocationem nullius excusationis patrocinium praetendentes vos abnegastis et vestra, eligendo per religionis auctoritatem divinum pabulum promereri: docet vos taliter gubernari constitutionum habenis, quod certos terminos constitutos, tentationibus instigati, aliquando transgredi non possitis impunes, certis signis in vestro habitu insigniti.

Sane cum ordo vester nobis sit a domino Papa commissus, illa statuere ac cogitare cogimur, per quae vobis salus proveniat et honestas. Unde habito consilio quorundam fratrum vestrorum discretorum, tenore praesentium duximus statuendum: Quod fratres vestri ordinis professi deferant cucullas nigras, prout haberi poterunt in cuiuslibet provincia, tamen tinctas, vel accidentaliter coloratas, desuper corrigiis cinctas, et in manu crocias, in quarum superiori parte non sit curvum lignulum, sed directum: scapularia vero alba cingulis desuper cincta. Novitii autem ferant cappam nigram usque ad talos, tunicam albam, et scapulare album, corrigiam, et crociam memoratam. Conventorum vero habitus sit portare superiorem tunicam nigram, scapulare vero nigrum, et capucium nigrum, et crocias supradictas: quae curetis studio vigili (dante Domino) observare. In huius vero rei testimonium praesentes litteras fecimus nostri sigilli munimine roborari.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Anagninae undecimo kalendas augusti, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 22 iulii 1255, pontif. anno 1.

XVII.

Confirmatio statutorum in capitulo generali ordinis S. Augustini editorum pro recto gubernio totius ordinis (1).

SUMMARIUM

Exordium. — In quolibet conventu unus eligendus ad deferendum prioris excessus. — De definitorum electione et officio. — De discretis. — Poenae contra transgressores.

(1) Ex Regest. Vatic.

Professorum habitus

Novitiorum.

Conventorum.

Clausulae.

sores statutorum. — Proprium non habendum. — De vita communi. — De visitatoribus. — De prioribus conventualibus. — Supradicta statuta confirmantur. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis illis generali, et caeteris prioribus, ac universis fratribus ordinis Eremitarum Sancti Augustini tam praesentibus, quam futuris, salutem et apostolicam benedictionem.

Is quae pro animarum salute, ac profectu obsequentium Domino a viris religiosus provide statuuntur libenter adhaeremus apostolici muniminis firmitatem, ut intemerata consistant, quae nostro fuerint praesidio communita. Sane congregati nuper in vestro generali capitulo deliberatione provida statuistis, ut de singulis locis eiusdem ordinis unus discretus frater electus singulis annis a suo collegio vel conventu cum priore conventuali ad generale seu provinciale capitulum vadat, excessus ipsius prioris per visitatorem, secundum statuta ordinis et regulam non correctos sub sigillo eiusdem conventus vel collegii secum portans, a praedictis tandem diffinitoribus corrigendos. In eligendis quoque diffinitoribus ipsius ordinis taliter providistis, ut de singulis visitatoribus dicti ordinis duo discreti fratres ipsius ordinis in diffinitores huiusmodi, unus de subditis ad generale capitulum a conventibus destinatus, alter vero de prioribus eligatur, ita quod assumatur subditus a subditis, et prior a prioribus uniuscuiusque visitationis praedictae Sancti Spiritus gratia invocata, quod sic assumpti postmodum, tam in capite, quam in membris diffiniant, corrigant et reforment prout, secundum Deum et beati Augustini regulam, viderint expedire. Praeterea generalis prior eiusdem ordinis teneatur de qualibet visitatione duos discretos fratres ipsius ordinis eligere, unum de subditis, et alterum de praelatis, qui visitationem suam, hoc est provinciam, vel contratam per

Bull. Rom. Vol. III.

78

viginti dies antequam generale capitulum vel provinciale suscipiat sollicite perlustrantes, excessus visitatorum, si qui fuerint, in scriptis fideliter redigant, et eos ipsius conventus sigilli munimine signent, in quo, vel cuius districtu visitatores huiusmodi deliquerint, puniendos demum in ipso capitulo a praedictis diffinitoribus secundum eiusdem ordinis et regulae instituta. Si vero aliqui fratres eiusdem ordinis contra priorem suum, vel ordinis conspiracyonem vel coniurationem, seu conventum malignantium fecerint, aut retinuerint, sine superioris licentia, proprium, et a visitatoribus, vel a priore generali seu conventuali diligenter admoniti restituere illud noluerint in manibus praedictorum, ab ordine ipso, et fratrum consortio expellantur. Et, ut fortius a vestris fratribus cuiuslibet temporalis rei abdicetur proprietas, ordinastis, ut nec prior, nec fratres in generali vel provinciali capitulo constituti possint alicui fratrum eiusdem ordinis concedere proprium aliquod, cum sit contra substantiam ordinis, vel usufructum cuiuscumque rei mobilis vel immobilis ex testamento, seu alio quocumque titulo sibi dimissum: facta vero contra hoc super iis, vel aliquo praemissorum concessio habeatur irrita et inanis. Fuit etiam ibi concordati deliberatione provisum, ut omnes priores et subditi, qui convenerint in provinciali vel generali capitulo, vitam ducant communem in omnibus, specialitate ab eis, vel divisione qualibet resecata; visitatores quidem praefati ordinis circa commissum sibi officium solliciti, secundum datam eis a Deo gratiam, existentes, quaerant dumtaxat quae Iesu Christi sunt, non quae sua: praedicationi, exhortationi, correctioni et reformationi vacando, ut fructum referant, qui non perit. Qui vero contrarium egerint, sine voluntate totius capituli vel sanioris partis ipsius, a quibuslibet loci, seu prioribus aut subditis eiusdem ordinis aliquid extorquentes, quod

Poenae contra transgressores statutorum.

Proprium non habendum.

De vita communi.

De visitatoribus.

Exordium

A cardinali pro-
fessore eis as-
signata habitus
forma

Quod roborat
Papa.

Cardinalis eius-
dem litterae

Signa in ve-
stibus ad discrimen

De prioribus
conventualibus.Supradicta sta-
tuta confirmantur.

Clausulae.

acceperunt, restituere compellantur: nihilominus per triennium huiusmodi visitationis officio spoliandi. Priores autem conventuales in concessionibus et confirmationibus ac donationibus et aliis negotiis, quae frequenter incumbunt, fratres suos requirant, cum ipsi caput, et illi membra esse probentur, et cum eorum consilio, vel sanioris partis conventus eadem peragant et pertractent. Quod si aliqui contra hoc venire praesumpserint, visitatoribus ipsis absque fratrum suorum consilio, sicut dictum est superius, aliquid exhibentes, ab administrationum suarum removeantur officio, et per triennium ineligibiles fiant. Alia etiam praeter haec regulariter statuistis, quibus omnibus petiistis robor confirmationis apostolicae adhiberi. Nos itaque vestris supplicationibus inclinati, statuta huiusmodi, sicut pie ac provide facta sunt, rata habentes et grata, ipsa auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Anagninae secundo kalendas augusti, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 31 iulii 1255, pontif. anno 1.

XVIII.

Revocatio privilegiorum et indultorum quibuscumque personis concessorum: scilicet, quod per Sedem Apostolicam excommunicari vel interdici non possint (1).

SUMMARIUM

Secundum temporis circumstantias concessionibus immutandae. — Innocentius multa concessit secundum temporis exigentiam, (1) Ex Regest. Vatic.

ac praesertim privilegium (de quo in rubrica. — Irritatur. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, ad futuram rei memoriam.

Quia pro qualitate temporis hominum disponuntur agenda, ideo evenit, quod illius mutabilitate mutantur, unde id ipsum, quod alias eo urgente provide actum est, nonnumquam postea eodem exigente contrarium non improvide revocatur. Hinc quidem est, quod nonnulla, quae placuerunt aliquando, postmodum decursis temporibus suismet actoribus displicent, et interdum illud idem valde difficile cernitur, quod ante satis facile videbatur. Hoc autem facit ipsius temporis status instabilis, qui successibus variis circa temporalia et terrena iugiter immutatur: nam cum illius necessitatem et locorum etiam conditionem considerare conveniat, oportet secundum ea ingruentia semper negotia dirigi et disponi.

Propter quod felicitis recordationis Innocentius Papa praedecessor noster, nimia duri temporis tunc eum importunitate cogente, plura quamquam forte invitatus fecisse dignoscitur, quae ipsemet proponebat, succedente opportunitate, utiliter immutare. Quampluribus namque personis, tam ecclesiasticis, quam saecularibus, quod per delegatos, vel conservatores, aut exequutores a Sede Apostolica deputatos, seu per delegatos ab ipsis: aliquibus vero, quod per legatos eiusdem Sedis, vel per ordinarios, aut per delegatos eorum interdici, vel suspendi, seu excommunicari: quodque ipsis ingressus Ecclesiae interdici, et quod terrae suae interdicto ecclesiastico supponi non valeant. Quibusdam quidem ad certum tempus, quibusdam autem sine temporis determinatione, non tam libertate, quam improba petentium instantia, considerata tunc temporis qualitate, concessit. Nos itaque sollicitate attendentes, quod ex concessione vel indulto huiusmodi multa malignandi audacia sumi potest, cum haec indul-

Secundum temporis circumstantias concessionibus immutandae

Innocentius multa concessit secundum temporis exigentiam, ac praesertim privilegium de quo in rubrica.

Irritatur.

Clausulae.

gentia contra censuram et auctoritatem ecclesiasticam aperte communiat, laxet nocendi ausum, frenet modestiam, insolentiam armet et iudicalem debilitet potestatem: pensantes etiam, quod contra indulto tali protectos iustitiae debitum exhiberi plene non potest, cum nequeat in ipsos libere iurisdictio exerceri; quia omnino expedit super his congruum remedium adhibere, omnia indulta huiusmodi quibuscumque personis, sive ecclesiasticis, praelatis et aliis regularibus, et non regularibus, sive saecularibus, principibus videlicet, et aliis minoribus, et quorumcumque locorum capitulis, collegiis, conventibus et communibus seu communitatibus ab eodem praedecessore, vel etiam a nobis concessa, nisi principes ipsi sint reges vel uxores, aut filii, seu fratres regum, aut magnates, sublimesque viri, qui antiquitus a praedicta Sede similem gratiam habuerunt, totaliter auctoritate apostolica revocamus, ita quod deinceps nullum robor, nullumque vigorem obtineant, nec praemissi per ea iuvare se ulterius valeant, vel tueri.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae revocationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Anagninae quintodecimo kalendas septembris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 18 augusti 1255, pontif. anno 1.

XIX.

Approbatio ut mulieres iam prostitutas, et ad meliorem frugem reversae collocentur in aliquo loco sub regula alicuius ordinis.

SUMMARIUM

Cardinalis S. Laurentii in Lucina mulieres vulgo Repentitas includi statuit: — Idque

confirmat Alexander. — Obstantium derogatio.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto filio Joanni tituli Sancti Laurentii in Lucina presbytero cardinali, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam te studiose cognovimus animarum lucra sectari, et misericordiae manum in fauces inferi confidenter iniicere, ut inde ad vitam eripias, qui ad interitum rapiuntur, dignum ducimus votum tuum, cum expedit in huiusmodi pietatis operibus facultatis nostrae viribus adjuvare. Sane nonnullae mulieres in Urbe degentes, quae Repentitae dicuntur, salutari pudore confusae super his, quae in carnis suae corruptione gesserunt, in semitam mandatorum Dei decreverunt convertere de viis iniquationis praeteritae pedes suos, et pro modulo fragilitatis humanae membra sua, quae hactenus iniquitati ad iniquitatem servire fecerunt, de caetero iustitiae in sanctificationem munditiae dedicare. Harum autem conversioni congratulans, et de poenitentia peccantium communicans gaudiis civium supernorum, pia de salute ipsarum sollicitudine cogitasti, quod in aliquo loco ad hoc idoneo disponantur, ubi sequestratae a mundi contagiis Deo vivant, et de cordibus suis crebris fletibus diluant maculas carnalium vitiorum, ut videre Deum, purgatis mentium oculis, mereantur sub religiosa vivendi censura, factae hortus conclusus et fons Domini consignatus. Tuam igitur super hoc piam providentiam commendantes, eamque volentes apostolicis favoribus promovere, mandamus, quatenus eisdem mulieribus, et aliis quae ipsis in hac salutis captandae professione successerint, ecclesiam Sanctae Mariae in Minerva, seu aliam, quam eis magis aptam in Urbe fore cognoveris, cum omnibus hortis, possessionibus, iuribus et pertinentiis suis perpetuo auctoritate nostra concedas: inducens eas in corporalem possessionem eorum, et

Cardinalis S. Laurentii in Lucina mulieres vulgo Repentitas includi statuit.

Idque confirmat Alexander.

defendens inductas, ac informans regulis alicuius approbati ordinis institutis, sub quorum observantia ibidem perpetuo Domino famulentur: clericis Ecclesiae praedictae, vel alterius, quam eis concesseris in aliis Urbis Ecclesiis collocatis, vel reservata ipsis sustentatione congrua de proventibus possessionum Ecclesiae sic concessae, donec cuilibet ipsorum provisum fuerit de beneficio ecclesiastico competenti: contradictores per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo. Non obstante aliqua Sedis Apostolicae indulgentia quibuscumque concessa, seu statuto quocumque, iuramento, confirmatione Sedis praedictae, vel firmitate alia roborato. Invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Datum Anagninae octavo kalendas octobris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 24 septembris 1255, pont. an. 1.

XX.

Canonizatio B. Clarae de civitate Assisii, ordinis monialium Sancti Francisci, eiusque adscriptio in cathalogo Sanctarum Virginum cum festivitatis institutione pro die 12 mensis augusti.

SUMMARIUM

Encomia B. Clarae a nomine sumpta. — 1. Breve eius vitae compendium. — 2. Omnia sua pauperibus elargitur. — 3. Damianitarum ordinis origo. — 4. Mater filiam imitatur. — 5. Qualiter Clara rexit discipulas. — Eius lectus: — Habitus: — Cibus et potus: — Ieiunia: — Vigiliae et orationes: — Paupertatis studiosa. — 6. Recensentur quaedam eius miracula. — Morbidas sanat sorores. — Oleum divinitus ministratum. — Panis multiplicatus. — A Beatis Virginibus in-visitatur. — 7. Miracula post excessum. — 8. Inter Sanctas Virgines adscribitur. — 9. Eius festum annue celebrandum. — 10. Eius festum annue celebrandum. — 11. Indulgentia ad eius sepulchrum.

Alexander episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus universis archiepiscopis, et episcopis per regnum Franciae constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Clara claris praeclara meritis, magnae in coelo claritate gloriae, ac in terra splendore miraculorum sublimium clare claret. Clarae huius arcta et alta religio hic coruscat; huius sursum aeterni praemii radiat magnitudo, huius virtus signis magnificis mortalibus illucescit. Huic Clarae intitulatum fuit summae privilegium paupertatis; huic in excelso rependitur inestimabilis copia thesaurorum; huic a catholicis plena devotio et honoris cumulus exhibetur; hanc Claram in alto divinae lucis clarificat plenitudo: hanc christianis populis prodigiorum eius insignia stupenda declarant. O Clara multimodae titulis praedita claritatis. Ante conversionem tuam utique clara, in conversione clarior; in claustrali conversatione praeclara, et post decursum vitae praesentis spatium clarissima illuxisti. Ab hac, inter amoenitates coelestes, suave liliū virginitalis offertur. Ab hac Clara clarum exempli speculum huic saeculo prodiit. Ab hac in terris manifesta subventionum remedia sentiuntur. O admiranda Clarae beata claritas, quae quanto studiosius per singula quaeritur, tanto splendidior in singulis invenitur. Emicuit haec, inquam, in hoc saeculo; in religione praefulsit; in domo illuxit ut radius; in claustro coruscavit ut fulgor; emicuit in vita; post mortem irradiat; claruit in terra; in coelo relucet. O quanta huius vehementia luminis, et quam vehemens istius illuminatio claritatis. Manebat quidem haec lux secretis inclusa claustralibus, et foras micantes radios emittebat. Colligebatur in arcto coenobio, et in amplo saeculo spargebatur. Servabatur intra, et extra manebat. Latebat namque Clara, sed eius via patebat. Silebat Clara, sed sua fama clamabat. Celabatur in cella, et in urbibus docebatur. Nec mirum,

Encomia B. Clarae a nomine sumpta.

quia lucerna tam accensa, tam lucens, abscondi non poterat, quin splenderet, et clarum in domo Domini daret lumen. Nec recondi poterat vas tot aromatum, quin fragraret, et suavi odore dominicam respergeret mansionem. Imo cum in angusto solitudinis reclusorio alabastrum sui corporis haec dure contereret, tota omnino Ecclesiae aula sanctitatis eius odoribus replebatur.

§ 1. Sane cum ipsa dum adhuc puella esset in saeculo, hunc mundum fragilem et immundum, mundo calle ab aetate tenera transilire studeret, et preciosum suae virginitalis thesaurum illibato semper pudore custodiens, claritatis et pietatis operibus vigilanter intenderet, ita quod ex ea grata et laudabilis ad vicinos et alios fama prodiret, beatus Franciscus audito huius famae praeconio, coepit confestim hortari eam, et ad Christi perfectam inducere servitatem. Quae sacris illius monitis mox adhaerens, et mundum cum terrenis omnibus penitus abdicare, ac soli Domino in paupertate voluntaria famulari desiderans, hoc suum fervens desiderium, quam cito potuit, adimplevit.

§ 2. Quae tandem cuncta sua bona, ut una secum quicquid etiam habebat, Christi obsequio deputaret, in elemosynas et pauperum subsidia distribuit et convertit.

§ 3. Cumque de saeculi strepitu fugiens, ad quamdam campestem declinasset Ecclesiam, et ab ipso B. Francisco sacra ibi recepta tonsura, processisset ad aliam, consanguineis eius ipsam exinde reducere molientibus, illa protinus amplectens altare, pannosque apprehendens ipsius, crinium sui capitis incisura detecta, eisdem consanguineis in hoc fortiter restitit et constanter, quia cum iam esset mente integra iuncta Deo, pati non poterat ab eius servitio se divelli. Denique cum ad Ecclesiam Sancti Damiani extra civitatem Assisinatam, unde traxit originem, per eundem B. Franciscum adducta fuisset, ibi ei Dominus ad amo-

rem et cultum assiduum sui nominis, plures socias aggregavit. Ab hac siquidem insignis et sacer ordo Sancti Damiani per orbem iam longe diffusus, salutare sumpsit exordium. Haec, adhortante ipso B. Francisco, huic novae sanctaeque observantiae sequendum dedit initium. Haec huius magnae religionis fuit primum et stabile fundamentum. Haec huius alti operis lapis extitit primitivus. Haec genere nobilis, sed conversatione nobilior, virginitatem, quam prius etiam custodiverat, sub hac sanctimoniae regula, praecipue conservavit.

§ 4. Hanc postmodum religionem, mater eius Hortulana nomine, piis intenta operibus, ipsius natae sequendo vestigia, devote suscepit, in qua demum haec optima Hortulana, quae in horto dominico protulit talem plantam, conclusit feliciter dies suos. Post aliquos vero annos, ipsa B. Clara, monasterii et sororum regimen, nimia eiusdem S. Francisci devicta importunitate, recepit.

§ 5. Haec utique fuit arbor procera et eminens, longis distensa ramis, quae in agro Ecclesiae dulcem fructum religionis attulit, et ad cuius delectabilem umbram, sub illius amoenitate fructum huiusmodi libaturae concurrerunt undique multae alumnae fidei, et concurrunt. Haec fuit nova mulier Vallis Spoletanae, quae novum aquae vitalis fontem ad refectorem animarum et commodum propinavit, qui iam per diversos rivulos, in territorium Ecclesiae derivatus, plantaria religionis infudit. Haec fuit altum sanctitatis candelabrum, vehementer in habitaculo Domini rutilans, ad cuius ingentem splendorem plurimae properaverunt et properant, suas de illius lumine lampades accendentes. Haec profecto in agro fidei plantavit et coluit vineam paupertatis, de qua fructus salutis pingues et divites colliguntur. Haec in praedio ecclesiasticae humilitatis hortum constituit, multiplici rerum consortum inopia, in quo magna virtutum copia reperitur. Haec in

Breve eius vitae compendium.

Omnia sua pauperibus elargitur.

Damianitarum ordinis origo.

Mater filiam imitatur.

Qualiter Clara
recessit discipu-
las.

religionis districtu arcem arctae abstin-
 tiae fabricavit, in qua larga spiritualis
 alimoniae refectione ministratur. Haec fuit
 pauperum primiceria; ducissa humilium;
 magistra continentium, et poenitentium
 abbatissa. Haec suum monasterium, cre-
 ditamque in illo sibi familiam, sollicite
 ac prudenter in timore ac servitio Do-
 mini, et plena ordinis observantia guber-
 navit, vigil in cura, in ministerio stu-
 diosa, in exhortatione attenta, diligens in
 admonitione, in correctione moderata,
 temperata in praeceptis, in compassione
 praestabilis, discreta in silentio, in ser-
 mone matura, et consulta in cunctis ad
 perfectum regimen opportunis, volens
 magis famulari, quam dominari, et hono-
 rare potius, quam honore sustolli. Huius
 vita erat aliis eruditio et doctrina. In hoc
 libro vitae, caeterae vivendi regulam di-
 dicerunt. In hoc vitae speculo, reliquae
 vitae semitas inspexere. Corpore namque
 sistebat in terra, sed animo versabatur
 in coelo; humilitatis vasculum, armarium
 castitatis, charitatis ardor, dulcior beni-
 gnitatis, patientiae robur, nexus pacis et
 familiaritatis communio; mitis in verbo,
 lenis in facto, et in omnibus amabilis et
 accepta. Et ut, carne depressa, convales-
 ceret spiritu, quo quisque hoste suo de-
 bilitato, fit fortior, nudum solum et in-
 terdum sarmenta pro lecto habebat, et pro
 pulvinari sub capite durum lignum, una-
 que tunica cum mantello de vili, despe-
 cto et hispido panno contenta. His hu-
 milibus indumentis ad operimentum sui
 corporis utebatur, aspero cilicio de cor-
 dulis crinium equorum contexto nonnun-
 quam adhibito iuxta carnem. Arcta quo-
 que in cibo, et in potu districta, tanta
 se in his fraenabat abstinencia, quod longo
 tempore, tribus diebus in hebdomada,
 videlicet secunda, quarta et sexta feria,
 nihil penitus pro sui corporis alimento
 gustavit, reliquis nihilominus diebus, adeo
 se cibariorum parvitate restringens, quod
 aliae de ipsa quomodo sub tam forti di-
 strictione subsistere poterat. mirabantur.

Eius lectus

Habitus

Cibus et potus

Ieiunia

Vigiliis insuper et orationibus assidue de-
 dita, in his praecipue diurna et nocturna
 tempora expendebat. Diutinis tandem per-
 plexa languoribus, cum ad exercitium
 corporale non posset surgere per se ip-
 sam, sororum suarum suffragio levaba-
 tur; et ad tergum eius fulcimentis ap-
 positis, propriis manibus laborabat, ne in
 suis etiam esset infirmitatibus ociosa.
 Unde de panno lineo huius sui studii et
 laboris, plura pro altaris sacrificio cor-
 poralia fieri fecit, et per plana et mon-
 tana Assisii diversis Ecclesiis exhiberi.
 Amatrix vero praecipua, et colona sedula
 paupertatis, sic illam suo affixit animo,
 sic eam in suis desideriis alligavit, quod
 semper in ipsius dilectione, firmiter et
 ardentior in amplexu, a districta et de-
 lectabili eius copula, pro nulla unquam
 necessitate discessit, nec aliquibus pro-
 sus potuit induci suavis, ad consentien-
 dum, quod suum monasterium proprias
 possessiones haberet, quamquam fel. re-
 cord. Gregorius Papa praedecessor no-
 ster, de multa indigentia ipsius mona-
 sterii pie cogitans, libenter illi voluerit
 pro sororum eius sustentatione posses-
 siones sufficientes et congruas deputare.
 § 6. Verum quia magnum et splendi-
 dum luminare suppressi non potest, quin
 suae radios praeferat claritatis; in ipsius
 etiam vita, multis et variis miraculis vir-
 tus suae sanctitatis effulsit. Nam cuidam
 de sororibus ipsius monasterii, vocem,
 quam longo tempore quasi omnino per-
 diderat, restauravit. Alii, officio linguae
 penitus destitutae, loquelam restituit ex-
 peditam. Alteri autem surdam aperuit ad
 auditum. Laborantem febre, tumentem
 hydropisi, plagatam fistula et aliis op-
 pressas languoribus liberavit, facto crucis
 signaculo super eas. Quemdam fratrum
 de ordine Minorum sanavit ab insaniae
 passione. Cum autem quadam vice
 oleum in monasterio totaliter defecisset,
 ipsa, vocato fratre, qui erat eidem mona-
 sterio pro colligendis eleemosynis depu-
 tatus, accepit urceum, atque lavit, vacu-

Vigiliae et ora-
tiones.

Paupertatis
studiosa.

Reconferunt
quaedam eius
miracula.

Morbidas sanavit
sorores.

Oleum divini-
tate ministra-
tum.

Panis multi-
plicatus.

A Beat's Vir-
ginibus invisit-
tur.

Miracula post
excessum.

umque iuxta fores ipsius monasterii po-
 suit, ut illum idem frater pro oleo ac-
 quirendo deferret; quem cum vellet ipse
 apprehendere, invenit eum oleo, benefi-
 cio divinae largitatis, impletum. Rursum
 cum uno die nonnisi unius panis medietas
 pro refectione sororum in eodem mona-
 sterio haberetur, ipsa medietatem eam-
 dem iussit in frustra dividi et sororibus
 dispensari, quam inter manus fragentis,
 Ille qui vivus est panis, et dat escam
 esurientibus, multiplicavit in tantum, quod
 quinquaginta sufficientes factae fuerunt
 exinde portiones, et sororibus discum-
 bentibus distributae. Per haec et alia si-
 gna conspicua, suorum dum adhuc vi-
 veret innotuit praeminentia meritorum.
 Nam et cum in extremis ageret, candi-
 dus beatarum Virginum coetus, mi-
 cantibus coronis ornatus, in qua una ex
 ipsis eminentior et fulgidior apparebat,
 visus est domum intrare, ubi eadem Chri-
 sti famula decumbebat, et usque ad le-
 ctulum eius procedere, ac circa eam
 quasi visitationis officium, ac conforta-
 tionis solamen quodam humanitatis studio
 exhibere.
 § 7. Post obitum vero eius, quidam,
 qui morbo caduco ruebat, et propter erus
 contractum gradi non poterat, ad sepul-
 chrum delatus ipsius, fuit ibi, crure ipso
 quasi fragoris sonitum faciente, ab utra-
 que infirmitate curatus. Curvi renibus,
 membris contracti, praecipites furia et
 dementi furore ferales, receperunt ibi-
 dem integram sospitatem. Cuidam sua
 dextera manus, cuius ipse usum ex il-
 lata sibi vehementi percussione ita per-
 diderat, quod nihil omnino per eam ve-
 luti prorsus inutilem poterat operari, fuit
 ad actum suum pristinum, ipsius sanctae
 meritis, plenarie reformata. Alius, qui
 diutina caecitate lumen amiserat oculo-
 rum, cum ad idem sepulchrum sub du-
 catu alterius accessisset, recuperato inibi
 visu, rediit exinde sine duce. His et
 quam plurimis aliis operibus et miraculis,
 haec venerabilis virgo resplenduit glo-

riosis, ut evidenter appareat adimpletum
 id quod de ipsa mater eius, dum esset
 ex ea grvida, et oraret, dicitur audivisse:
 videlicet, quod paritura erat quoddam
 lumen, quod orbem plurimum illustraret.
 § 8. Gaudeat itaque Mater Ecclesia,
 quod talem genuit et educavit filiam,
 quae tamquam virtutum foecunda parens,
 multas religionis alumnas suis produxit
 exemplis, et ad perfectum Christi servi-
 tium pleno magisterio informavit. Laete-
 tur et devota turba fidelium, quod rex
 coelorum et Dominus, sororem ipsorum
 et sociam, quam in sponsam sibi elegerat,
 ad suum praecelsum et praeclarum
 palatium, cum gloria introduxit. Nam et
 sanctorum congaudent agmina, quod in
 superna eorum patria, novellae regalis
 sponsae nuptiae celebrantur.
 § 9. Caeterum, quia congruit, ut quam
 Dominus exaltavit in coelo, catholica
 Ecclesia veneretur in terra, quia de san-
 ctitate vitae ac miraculis eius, diligenti
 et attenta inquisitione, ac examinatione
 distincta, et solemnibus discussionibus
 praemissis, liquido constitit, licet alias etiam
 et in propinquis, et in remotis partibus
 satis essent praecognita lucida eius acta,
 nos de communi fratrum nostrorum et
 praelatorum omnium tunc apud Sedem
 Apostolicam existentium consilio et as-
 sensu, de omnipotentia divina confisi,
 auctoritate beatorum Petri et Pauli apo-
 stolorum, ac nostra, ipsam cathologo san-
 ctarum Virginum duximus adscribendam.
 § 10. Ideoque universitatem vestram
 monemus et hortamur attente per apo-
 stolica vobis scripta mandantes, quatenus
 pridie idus augusti, festum eiusdem Vir-
 ginis devote solemniter celebretis et fa-
 ciatis a vestris subditis venerabiliter ce-
 lebrari, ut ipsam habere mereamini apud
 Deum piam et sedulam adiutricem.
 § 11. Et ut ad venerandum eius se-
 pulchrum avidius et copiosius christiani
 populi confluat multitudo, ac celebrius
 ipsius festivitas recolatur, omnibus vere
 poenitentibus et confessis, qui ad illud

inter Eccliam
Virginum adscri-
bitur.

Eius festum
annue celebra-
ndum.

Indulgentia ad
eius sepul-
chrum.

cum reverentia, in eiusdem Virginis festo, vel etiam infra ipsius festi octavas, annualim accesserint, ipsius suffragia humiliter petitori, de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, unum annum et quadraginta dies de iniunctis sibi poenitentis misericorditer relaxamus.

Datum Anagniae, sexto kal. octobris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 26 septembris 1255, pontif. anno 1.

XXI.

Diffinitio controversiae super primatu inter Armachanum et Tuamensem archiepiscopos (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Status quaestionis inter utrumque archiepiscopum. — Archiepiscopus Armachanus provinciae primas. — Sibi provinciam Tuamen. subiici petit. — Rationes utraque ex parte adductae, ac diligenti subiectae examini. — Armachano conceditur, ut se vocari possit primas Tuamen. — Stabilitur tempus visitationis provinciae eiusdem, ac forma. — Procuraciones ei exhibendae. — Episcopis provinciae Tuamen. conceditur ius appellandi ad archiep. Armachanum. — His tantum contentus esse debet Armachanus. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. — Status quaestionis inter utrumque archiepiscopum. — Archiepiscopus Armachanus provinciae primas. — Sibi provinciam Tuamen. subiici petit. — Rationes utraque ex parte adductae, ac diligenti subiectae examini. — Armachano conceditur, ut se vocari possit primas Tuamen. — Stabilitur tempus visitationis provinciae eiusdem, ac forma. — Procuraciones ei exhibendae. — Episcopis provinciae Tuamen. conceditur ius appellandi ad archiep. Armachanum. — His tantum contentus esse debet Armachanus. — Clausulae.

(1) Ex Regest. Vatic.

Tuamen. ex altera super iure primatiae, quam idem archiepiscopus Armachan. in provincia Tuamen. habere se asserit, quaestione suborta, et partium procuratoribus propter hoc apud Sedem Apostolicam constitutis, eisque dilecto filio nostro Iohanne Sancti Nicolai in Carcere Tulliano diacono cardinali auditore concesso; eorundem archiepiscopi et capituli Ecclesiae Armachan. proposuit procurator, quod cum idem archiepiscopus sit et esse debeat primas eiusdem provinciae, ac in possessione, vel quasi iuris primatiae in ipsa provincia fuerit a longe transactis temporibus, dictusque archiepiscopus Tuamen. eidem Armachan. immediate subesse debeat ratione huiusmodi primatiae, ipse Tuamen. obedientiam et reverentiam, et caetera ipsius primatiae iura praefato Armachan. denegat exhibere. Quare dictus petit procurator eundem Tuamen. compelli ad obedientiam et parendum ipsi Armachan. tamquam suo primati, ac ad praestandum sibi plenarie, ut tenetur, obedientiam et reverentiam et alia ipsius primatiae iura, quae in ipso Tuamen. et provincia eius habet et habere debet idem archiepiscopus Armachanus: petit etiam adiudicari per sententiam ipsi Armachan. ius primatiae in provincia memorata, necnon sententialiter diffiniri eundem Tuamen. debere ipsi Armachan. ratione dictae primatiae nullo medio subiicere. Lite itaque super his legitime contestata, et ab eodem procuratore ad fundandam praedictorum Armachan. archiepiscopi et capituli rationem, quodam privilegio bonae memoriae Coelestini Papae praedecessoris nostri, et quibusdam aliis scriptis in iudicio exhibitis, ac nonnullis etiam testibus, propter hoc ab ipso productis, nos eisdem privilegio et scriptis et ipsorum dictis testium, ac iis, quae allegata in contrarium a parte altera extiterant, cunctisque rationibus et omnibus, quae hinc inde fuere proposita perspicaciter visis, et plenius intellectis, negotium huiusmodi una cum fratribus

Archiepiscopus Armachan. provinciae primas.

Sibi provinciam Tuamen. subiici petit.

Rationes utraque ex parte adductae, ac diligenti subiectae examini.

nostris studiose discussimus, et super eo, ut fine possit congruo terminari, consideravimus diligenter. Verum quia pensatis provide ipsius negotii meritis et circumstantiis universis, cognovimus expedire, quod per modum provisionis idem negotium terminetur, elegimus potius per hanc viam imponere finem ei. Auctoritate igitur apostolica de fratrum nostrorum consilio taliter providemus, quod praefatus archiepiscopus Armachanus et singuli sui successores possint se vocare vel appellare, si voluerint, primates provinciae Tuamen., et facere deferri ante se crucem per totam provinciam ipsam quandocumque et quotiescumque ipsos transire contigerit per eandem. Possint etiam dictam provinciam de quinquennio in quinquennium visitare, ac per viginti et septem dies dumtaxat visitationis officio immorari; ita quod si eos praedictam provinciam, postquam illam causa visitationis intraverint, egredi ex quacumque causa contigerit, priusquam praedictorum viginti septem dierum numerum in visitatione perfecerint, non liceat eis ipsam causa visitationis usque ad aliud quinquennium introire, in quo non amplius quam viginti septem dies ad visitationem habeant exercendam, licet forte de viginti septem diebus praecedentis quinquennii aliqui remanserint ad visitationis officium exequendum, nisi adeo per aliquem vel aliquos de praefata provincia fuerint impediti, quod dictam provinciam exeant, et non possint omnes ipsos dies in visitatione complere, in quo casu licitum sit ipsis, ante aliud quinquennium, ad eandem redire provinciam ad solum viginti septem dierum residuum percomplendum. In hac quoque sua visitatione illa, quae corrigenda occurrerint, corrigant et reforment de plano per salutaria monita et exhortationes, ac persuasiones attentas, distractionem in hoc ecclesiasticae censurae per se minime adhibendo. Quae vero sic de plano corrigi vel emendari non poterunt, sed alterius

Armachano conceditur, ut vocari possit primas Tuamen.

Stabilitur tempus visitationis provinciae eiusdem, ac forma.

iurisdictionis vel censurae, seu potestatis executionem exegerint, dioecesanis denuncient episcopis, videlicet qui in suis dioecesibus; et deinde si negligentes extiterint in hoc archiepiscopo Tuamen.; et quae in ipsis episcopis et in eiusdem archiepiscopi dioecesi, eidem archiepiscopo; et quae in eodem archiepiscopo sic corrigenda fuerint et in aliis etiam eiusdem provinciae, si per eorum superiores, post factam ipsis denunciationem, illa correctae non fuerint, Romano Pontifici, ut per eum, sicut convenit, corrigantur. Per praedictos autem viginti septem dies totidem dumtaxat procuraciones in locis recipiant visitatis. Ad quarum exhibitionem tota ipsa provincia teneatur, ut et archiepiscopus, et episcopi, et eorum subditi eiusdem provinciae communiter in his contribuant ac provideant, statuunt et ordinent quod eadem procuraciones sine difficultate qualibet integre persolvantur. Ita quod in nulla ipsarum procuracionum sumptus vel expensae, qui propter hoc fient, duarum marcharum sterlingorum summam vel valorem excedant; praefati vero Armachanus, et eius successores in eos, qui visitationem impediverint, vel procuraciones praedicto modo taxatas eis visitantibus exhibere negaverint, libere possint in singulis visitationibus per excommunicationem, suspensionem et interdictum, censuram ecclesiasticam exercere. Ad haec liceat episcopis suffraganeis archiepiscopi Tuamen. in causis, quas ipsi adversus alios, sive tamquam actores, sive sicut rei coram eodem archiepiscopo habuerint, et suis similiter adversariis in eisdem causis ab ipso Tuamen. ad Armachanum archiepiscopum legitime appellare. Ab aliis autem inferioribus sive subditis, et ab istis etiam in alio casu ad ipsum Armachanum ab eiusdem Tuamen. audientia nullatenus appelletur, eo semper salvo, quod ad Sedem Apostolicam libere possit a quibuslibet, omissis proximis eorum superioribus, appellari. Armachanus vero de

Procuraciones ei exhibendae.

Episcopis provinciae Tuamen. conceditur ius appellandi ad archiepiscopum Armachanum.

illis causis, quae per appellationem deferentur ad ipsum, licite cognoscere valeat, habeatque in illis iurisdictionem prosecutioni negotii competentem, persona Tuamen. archiepiscopi manente prorsus libera et exempta, cuius electio per Sedem confirmatur eandem, a qua pallium recipit, et cui fidelitatis exhibet iuramentum, et his Armachanus ipse contentus in praefata provincia, et personas ipsius, ultra quam in superioribus est expressum, nihil iurisdictionis attemptet, et ipsa provincia eiusque personae ipsi Armachano ad nulla penitus alia teneantur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae provisionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Anagniae, secundo idus octobris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 14 octobris 1255, pontif. anno 1.

XXII.

Comprobatio veritatis stigmatum S. Francisci de Assisio, cum poenarum impositione adversus aliter affirmantes.

SUMMARIUM

Proemium. — 1. B. Franciscus signis et virtutibus clarus. — 2. A Greg. IX sanctorum albo adscriptus. — 3. Stigmatibus miraculose insignitus. — 4. Huius veritatem miraculi testatur Alexander. — 5. Praelatos hortatur, ut eius reverentiam populis inspirent. — 7. Haec miracula impugnantibus poenae infligendae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Venerabilibus fratribus archiepiscopis et episcopis, et aliis Ecclesiarum praelatis praesentes litteras inspecturis et auditoris, salutem et apostolicam benedictionem.

Benigna operatio divinae voluntatis in caelo potens, et innovans singula sapien-

ter, et immutans mirabilia super terram, postquam Dei Filius victor mortis ad Patrem, unde descenderat, vehiculo propriae maiestatis ascendit, mirificae fortitudinis viros ad consummationem sanctorum diversis temporibus suscitavit, a quibus testimonium spei gloriae cum Christo in Deo reconditae firmaretur, et Ecclesiae sanctae ad promissam requiem festinandi in hoc peregrinationis exilio, quod taediosa desiderii eius dilatione protrahitur, per ipsos consolationis solatium perveniret.

§ 1. Inter alios autem diebus nostris beatus Franciscus almus Christi confessor apparuit signis et virtutibus gloriosus. Qui clarissimus pie vivendi meritis et exemplis sanctam foecundavit Ecclesiam, et caligantia praesentis aetatis tempora fulgoris sui lampade illustrans, viam iustitiae perfecte praeparans, in eremo altissimae paupertatis, quam ipse currens et alacriter exultans, contra carnem, mundum et daemonem, velut gigas traxit post se de inferi faucibus, et traduxit ad Dominum populum humilem, bonorum operum sectatorem, sicut effusa super faciem orbis terrae copiosa professionis eius religiosa generatio patefacit.

§ 2. Ut autem ad illuminationem gentium, celebris eius memoria, tamquam rutilum sydus in corusco firmamenti mystici aethere servaretur, multis eum divina potentia adhuc militantem inter homines, et demum in sanctorum agmine triumphantem, dignata est clarificare miraculis, quae fel. rec. Gregorius Papa praedecessor noster, ne illa vel perverteret aemula sanctitatis iniquitas, vel oblivionis digitus, qui rebus gestis cito superducitur, aboleret, solemnissimis inquisitionibus indagata et comperta, fidelissimis documentis fecit ad laudem Dei et augmentum fidei et instructionem salubrem, tam praesentium, quam etiam futurorum, munimentis perpetuis commendari, eundem confessorum sanctorum cathalogo adscribendo, sicut in plurimis

locis liquido per ipsius praedictas litteras apparet, horum seriem explicite continentes.

§ 3. Porro quia longum esset nedum exarare per singula, verum etiam succincta relatione perstringere clara virtutis divinae prodigia, quae tam in operationibus sanctitatis, quam etiam in aliis mirabilibus argumentis probaverunt, eundem Confessorem tenere cum sanctis solium gloriae in excelsis; signanter vobis ante oculos proponere volumus, recolenda frequentius et vehementius admiranda illa satis iocunda dominicae Passionis insignia, quae in eiusdem Sancti corpore, dum adhuc vitali spiritu foveretur, manus coelestis operationis impressit. Viderunt namque oculi fideliter intuentes, et certissimi contrectantium digiti palpaverunt, quod in manibus eius et pedibus, expressa undique similitudine clavorum, de subiecto propriae carnis excrevit, vel de materia novae creationis accrevit; quae equidem idem Sanctus studiose ab oculis hominum, quorum refugiebat gloriam, dum viveret, abscondebatur. Inventa est patentius in ipsius defuncti corpore, non inflata humanitus nec facta, plaga vulneris lateralis, quasi aliquod instar lateris Salvatoris, quod redemptionis et regenerationis humanae in Redemptore nostro protulit sacramentum; quae quidem plaga, sicut quosdam ex fratribus sibi familiariter adhaerentibus latere non potuit, propter defluxum humoris, diu antea viruerat in vivente.

§ 4. Haec igitur mira et decora novae demonstrationis indicia, magnae dicuntur esse devotionis divitiae christianis, et inestimabiles religionis deliciae in spiritualibus communis Ecclesiae orthodoxae thesauris; cum ex his sincera fides accipiat, quod etiam illi fuerint passionis Christi sine extrinseco persecutore consortes, qui pro eius amore carnem suam cum vitis et concupiscentiis voluntarie crucifigunt. Sane de praefato Sancto, haec certius asserentes, indoctas fabulas, seu

vanae adinventionis deliramenta non sequimur, cum ea nobis dudum nota fuerit plenior fides rerum, quando videlicet nos in minoribus constituti, Confessoris eiusdem familiarem ex munere divino meruimus habere notitiam, praefati praedecessoris nostri domesticis obsequiis tunc temporis insistendo.

§ 5. Cum igitur oporteat cavere pruden-ter, ne tanta patrocinii gratia humano generi coelitus in memorato Confessore collata, in vacuum assumatur, universitatem vestram rogamus, monemus, hortamur attente, per apostolica vobis scripta mandantes, quatenus eiusdem Confessoris preciosa merita et miraculorum magnalia et salutarem memoriam celebritate annua, praedicatione frequenti et veneratione recensentes, ad ipsius devotionem; et gratiae divinae memoriam subditos vestros celebribus monitis excitetis, ut eo, pro universo fidelium populo, ac praesertim pro his, qui se invocaverint, divinam misericordiam implorante, mereantur supplices, quod operum possibilitas obtinere non potest, eius intercessionibus impetrare.

§ 6. Nemo itaque eidem Sancto audeat de caetero esse molestus in corpore suo Christi triumphalia stigmata praefertenti. Si quis igitur spiritu temerariae praesumptionis insaniens, divini muneris invidus, apostolica iudicia, sacrilegus impuglator, praemissa, vel alia prodigiorum signa, quibus in Ecclesia Dei sanctitas praedicti Confessoris eluxit, improbae contradictionis morsibus obtrectanda crediderit, volumus et mandamus, ut eum sanae menti restituat iudicialis severitas disciplinae: ita quod districta proprii praelati castigatione correctus, Dei opera blasphemare desinat, et fidei catholicae fructus de pia mirabilium Domini credulitate pullulans, non arescat.

Nulli ergo etc.

Datum Anagniae, quarto kal. novembris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 29 octobris 1255, pontif. anno 1.

Historiam contentus esse debet Armachanus.

Clauulae

B. Franciscus signis et virtutibus clarus

A Gregorio IX sanctorum albo adscriptus.

Stigmatibus miraculose insignitus

Huius veritatem miraculose testatur Alexander.

Praelatos hortatur, ut eius reverentiam populis inspirent.

Haec miracula impugnantibus poenae infligendae.

Proemium

XXIII.

Quod fratres Minores conventuales ordinis S. Francisci ad episcopatus et alias dignitates promoti, libros et alia eorum bona ordini resignare teneantur.

SUMMARIUM

Causae legis. — Statutum.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis generali, et provincialibus ministris ordinis fratrum Minorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Ex parte vestra nobis fuit intimatum, quod cum contingat interdum ad episcopalem et alias superiores, seu inferiores dignitates aliquos de fratribus vestri ordinis promoveri, ipsi libros et alia, quae tempore suae promotionis habent, licet non ad eos, cum proprium eis habere non liceat, sed ad ordinem pertineant memoratum, propriis usibus applicare praesumunt, in suarum perniciem animarum. Quare suppliciter postulastis a nobis, ut providere super hoc salubriter curaremus.

§ 1. Nos igitur eorumdem fratrum saluti et indemnitati vestri ordinis paterna volentes sollicitudine providere, ut libros et alia, quae ipsos promotionis suae tempore habuisse, seu habere constiterit, tibi, fili generalis minister, vel tuis provincialibus ministris, submota qualibet dilatione, resignent, ipsis fratribus iam promotis in virtute obedientiae, illis autem quos promoveri contigerit, ne resignare differant, auctoritate praesentium duximus iniungendum, nisi forsitan vos ipsorum usum eis ad tempus concesseritis de gratia speciali.

Datum Laterani nonis decembris, pontificatus nostri anno primo.

Dat. die 5 decembris 1255, pontif. anno 1.

XXIV.

Confirmatio declarationis statutorum Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo (1).

SUMMARIUM

Regulae nonnulla dubia ab Innocentio explicata. — Confirmantur. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis priori generali, et fratribus ordinis Eremitarum de Monte Carmelo, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum a nobis petitur quod iustum est et honestum, tam vigor aequitatis, quam ordo exigit rationis, ut id per sollicitudinem officii nostri ad debitum perducat effectum. Cum itaque felicitis recordationis Innocentius Papa, praedecessor noster, ad vestrae supplicationis instantiam, per dilectum filium Hugonem tituli Sanctae Sabinae presbyterum cardinalem, et venerabilem fratrem nostrum Guillelmum Anteradensem episcopum, quaedam regulae vestrae dubia declarari et corrigi, ac quaedam ipsius gravia misericorditer fecerit mitigari, prout in litteris inde confectis plenius continetur; nos vestris precibus inclinati, declarationem et correctionem, ac mitigationem huiusmodi, ad instar ipsius praedecessoris, auctoritate apostolica confirmamus et praesentis scripti patrocinio communimus. Tenorem autem litterarum praedecessoris eiusdem, prout in Regesto ipsius continetur, de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est: Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis priori et fratribus Eremitis de Monte Carmelo, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae honorem etc. (Videm Innocentio IV, constitut. XIV, pag. 535).

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac

(1) Ex Regest. Vatic.

Regulae nonnulla dubia ab Innocentio explicata.

Confirmantur.

Clausulae.

beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani tertio nonas februarii, pontificatus nostri anno secundo.

Dat. die 3 februarii 1256, pontif. anno II.

XXV.

Declaratio, quod ex concessionibus per Apostolicam Sedem cuicumque factis, vel faciendis, nullum praeiudicium fratribus hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani inferatur, nisi specifica eorum mentio fiat in litteris apostolicis (1).

SUMMARIUM

Hierosolymitanorum equitum encomium. — Privilegium (de quo in rubrica). — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis magistro, et fratribus hospitalis Hierosolymitani, salutem et apostolicam benedictionem.

Hierosolymitanorum equitum encomium.

Ipsa nos cogit pietas honestis petitionibus vestris exauditionis gratiam non negare, quibus efficax ex eo favoris patrocinium suffragatur, quod pastorem alium praeter Romanum Pontificem non habentes, pro Terrae Sanctae tutela, cui perpetuum religionis vestrae obsequium dedicastis, in fervore charitatis intrepidae, sub devota Sedis Apostolicae obedientia prudenter exponitis contra impetus infidelium res et vitam. Hoc iam manifeste probavit frequens fratrum vestrorum et numerus occubitus, qui gloriosa in conspectu Domini morte, per quam aditus vitae patet, de Crucis Christi hostibus hactenus triumpharunt. Hoc nunc clamat in auribus omnium illud, pro dolor! sacri sanguinis profluvium copiosum, quo praecedentibus annis in illis partibus laverunt de modernis fratribus vestris quamplurimi stolas suas. Super quibus nimirum et aliis christifidelibus, quos idem casus evexit ad palmam, percussa vehementer in nobis iaculo intimae

(1) Ex Codice Diplomat. huius Ordinis, tom. I, pag. 275.

compassionis humanitas, ingenitae gravitatis paulisper laxato rigore, superfluentem palpebris Ecclesiae Romanae fontem aperuit lacrymarum, licet ad consolationem invitet exultationis festiva gaudium, quod de ipsis inexterminabilis proculdubio vitae pace fruentibus, coram Deo ducitur in excelsis. Vestris igitur precibus liberaliter annuentes, ad instar felicitis recordationis Innocentii Papae, praedecessoris nostri, devotioni vestrae auctoritate praesentium indulgemus, ut per gratias, vel indulgentias seu litteras quaslibet quibuscumque Ecclesiis, aut ecclesiasticis saecularibusve personis sub quacumque forma verborum ab Apostolica Sede concessas, vel etiam concedendas, mentionem non facientes de hospitali vestro, subiectisque sibi domibus et fratribus eorumdem, ac ordine vestro, vobis, vel ipsis nullum praeiudicium generetur, nec gratiae, indulgentiae, ac litterae huiusmodi, ad dictarum domorum et hospitalis, ac ipsorum fratrum dispendium aliquatenus extendantur. Praesentibus post quinquennium minime valituris.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani decimo kalendas martii, pontificatus nostri anno secundo.

Dat. die 21 februarii 1256, pontif. anno II.

XXVI.

Quod abbates a prioribus, quos in suis prioratibus instituunt, nullam pensionem, seu pecuniae quantitatem ante vel post institutionem exigere praesumant (1).

SUMMARIUM

Causae legis. — In collationibus prioratuum, nec priores, nec prioratus subiciendi oner-

(1) Ex Regest. Vatic.

Privilegium, de quo in rubrica.

Clausulae.

ribus. — Poenae violatorum huius legis. — Exempti ratione delicti possunt conveniri coram ordinariis. — Exemptio a iure ordinarii in hoc casu non valet nisi exhibeatur privilegium apostolicum. — Novalium exemptio quomodo intelligenda. — Ordines ab hac lege exempti. — De infeudationibus laicorum. — Decimae per religiosos solvendae. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Causae legis.

Quia personae religiosae tam exemptae, quam aliae de regno Franciae plura dicuntur praesumere, quae ipsis infamiam pariunt et aliis inferunt laesionem, convenit taliter in hac parte per Apostolicae Sedis diligentiam provideri, quod eadem personae his, quae ad eas pertinent, servata semper religionis honestate, contentae, sic in seipsis debitam in omnibus custodiant modestiam, quod alios scandalis vel dispendiis non conturbent. Intelleximus namque, quod abbates cum prioribus, quos in suis instituunt prioratibus, ante vel post institutionem conveniunt, ut eisdem abbatibus aliqua summa pecuniae, vel certa de eorumdem prioratuum portio persolvatur, sicque ipsis prioribus huiusmodi pecuniam vel portionem, seu annuam forte pensionem impositam, sive reddituum solventibus praefatis abbatibus, consueta hospitalitas et eleemosynae solitae in eisdem prioratibus subtrahuntur, ac diminuitur in illis numerus servitorum, necnon eorumdem prioratuum negotia minus sollicite procurantur, cum contingat ex hoc minus idoneos in illis institui vel ordinari priores. Nonnulli etiam religiosi exempti praetextu quarundam indulgentiarum seu privilegiorum apostolorum eis, post constitutionem a felicis recordationis Innocentio Papa quarto, praedecessore nostro, circa exemptos editam, concessorum, venire vel agere seu praesumere contra constitutionem asseruntur eandem. Quamplures insuper, sicut fertur, occasione privilegiorum exemptionis, quae habent,

vel habere se dicunt, libertatis suae limites excedentes, privilegia ipsa, ne sciatur ad quae et in quantum se illorum vires extendant, ordinariis locorum ostendere, vel eorum facere copiam contradicunt. Et cum nonnullis religiosis a Sede Apostolica sit indultum, ut novalium decimas pro ea portione, quae veteres illos contingunt, percipere valeant et habere; ipsi, sicut accepimus, praetextu indulgentiae huiusmodi omnes interdum decimas vel maiorem earum partem de novalibus, quemadmodum illas de veteribus consueverunt habere, percipiunt ad praeterita, praesentia et futura novalia eandem indulgentiam extendentes. Intelleximus etiam, quod cum religiosis generaliter sit a iure prohibitum, ne decimas de manu laicorum recipere sine consensu episcoporum praesumant, plurimi eorum, et praesertim exempti, ad fraudis ingenia se vertentes machinantur cum laicis detinentibus decimas, et dolose procurant, ut fiant infeudationes de ipsis, et iidem laici se illas ab eisdem religiosis tenere in feudum recognoscant, quatenus sic ad religiosos ipsos eadem decimae absque consensu episcoporum valeant pervenire. Si quando etiam terras, quae parochialibus ecclesiis fuerant decimales, acquirunt, nolunt postea de illis decimas, vel decimam integre, sed aut nihil, aut solam trigesimam vel quadrigesimam exhibere. Cum vero maiores decimas, sive omnes, sive illarum partem acquirunt, vel consequuntur a laicis, si postmodum novalia ibi fiant, satagunt ex illis decimas pro ea parte, qua huiusmodi maiores percipiunt, licet ipsi laici nihil omnino petere vel exigere possent de decimis novalium eorumdem. Volentes itaque contra haec, apostolica diligentia, sicut expedit, providere: statuimus, de fratrum nostrorum consilio, ut pure ac munde secundum Deum fiat concessio seu collatio prioratuum, ita quod pretii datione, vel sub pactione nulli tradantur, sed in eorum concessione penitus ista cessent,

In ecclesiis
bus prioratuum
nec priores
nec prioratus
sublevari con-
sueverunt.

prohibentes, ne in fraudem ipsis prioratibus, cum eos vacare contingit, fiat alicuius oneris impositio ad tempus, vel perpetuo duratura, nec etiam postquam in eis priores fuerint instituti, dictis prioratibus, vel ipsis prioribus aliqua per abbates, sive perpetua, sive temporalia in pensionibus, vel quibuscumque aliis praestationibus onera imponantur, per quae in illis cultus divinus circa numerum servitorum, aut consueta hospitalitas minuat, vel per quae ipsi prioratus seu priores reddantur ad solvendum commode iura episcopalia et prosequendum, ut convenit, eorumdem iura prioratuum, impotentes. Quod si secus praesumptum fuerit, praesumptores huiusmodi non exempti per locorum ordinarios arceantur, et si prioratus fuerit alterius dioecesis, quam monasterii, cui subest, circa prioratum ipsum in his dioecesanis eius provideat, corrigat, ordinet et disponat, et ad illius denunciationem dioecesanis monasterii abbatem eius cohibeat in praemissis. Tales vero praesumptores exempti compescantur per illos, quos ad hoc duxerimus deputandos, cum velimus hac vice certas, prudentes et discretas personas per singulas statuere provincias, quae vice nostra de his circa exemptos de plano cum attentione inquirant, revocantes penitus sic praesumpta, et ipsos exemptos in talibus coercentes. Si vero abbates exempti fuerint, prioratus autem non exempti, dicti abbates per ipsas personas constituendas a nobis, denunciatis dioecesanis eorumdem prioratuum, compescantur. Statuimus insuper, ut praemissa constitutio ab eodem praedecessore nostro circa exemptos edita, videlicet quod ipsi exempti quantumcumque gaudeant libertate, nihilominus tamen ratione delicti, sive contractus, aut rei, de qua contra ipsos agitur, rite possunt coram locorum ordinariis conveniri, et illi quoad haec suam in ipsos iurisdictionem, prout ius exigit, exercere plenarie in hoc et aliis, quae ipsa constitutio continet, observetur. Non

Poenae viola-
torum huius le-
gis.

Exempti rati-
one delicti
possunt conve-
niri coram or-
dinariis.

obstantibus quibuslibet privilegiis, sive indulgentiis apostolicis contra eam postmodum impetratis. Decernimus quoque, ut si hi, qui se asserunt per privilegia, vel indulgentias Apostolicae Sedis exemptos, de quorum sua exemptione seu libertate non constat, vel qui videlicet in exemptionis seu libertatis possessione per longa tempora non fuerunt a locorum ordinariis requisiti, huiusmodi privilegia, vel indulgentias, quibus dicunt se fore munitos, saltem quoad illos articulos, super quibus quaestio vel controversia fuerit, ipsis ordinariis in loco congruo et securo, vel aliquibus prudentibus viris, omni suspitione carentibus, ad hoc per dictos ordinarios deputatis, non exhiberint vel ostenderit, et iidem ordinarii sua iurisdictione usi fuerint contra eos, nequaquam tunc ipsi ordinarii hac occasione per conservatores a Sede illis deputatos eadem molestari valeant, aut aliquatenus impediri, quinimo sententiae, vel processus conservatorum ipsorum, quae, vel qui prolatae seu habitae fuerint contra eosdem ordinarios, in hoc casu omnino non teneant, nullumque robur habeant vel vigorem. Ad haec, statuto perpetuo, declaramus, quod indultum illud apostolicum, quo plerisque conceditur, ut novalium decimas pro ea portione percipere valeant, qua veteres eos contingunt, ad illas novalium decimas, quas tempore illo, quo impetratum vel contentum extitit hoc indultum, alii possidebant, cum de hoc in ipso mentio nulla fiat, nullatenus se extendit, nec ad alias trium nisi in his tantum locis, ubi veteres, tunc quando dictum indultum impetratum fuit, ipsius impetratores habebant, et pro ea solummodo portione, qua ipsi tempore impetrationis huiusmodi percipiebant antiquas. Statuimus praeterea, quod idem indultum obtentum ab his, qui tempore impetrationis totaliter veteres percipiebant decimas, ultra medietatem decimarum novalium nullatenus extendatur, quia nec est verisimile, vel

Exemptio a iure
ordinarii in hoc
casu non valet
nisi exhibeatur
privilegium a-
postolicum.

Novalium ex-
emptio quomo-
do intelligenda

credibile, si tunc de plena et integra perceptione veterum fuisset expressum, quod Apostolica Sedes pariter et similiter novalium decimas in tam grave parochialium Ecclesiarum dispendium indulgisset, quodque ratione talis indulti sive impetrari iam, sive impetrandi deinceps, non possit ulterius in novalibus, quae amodo tunc, vendicari, acquiri, vel percipi plusquam medietas decimarum ipsorum, etiamsi amplius in veteribus habeatur: cum non sit dicendum asperum, sed pium potius, et benignum si super decimis futurorum novalium, imo parochialium ecclesiarum gravamini, quod ex distensione indulti huiusmodi posset accidere, taliter obvietur: religiosos tamen Cisterciens. et Carthusiens. ordinum statuto et declaratione huiusmodi, quantum ad hos duos articulos, videlicet de medietate decimarum novalium comprehendere nolumus vel astringi: ubi autem per huiusmodi decimarum concessionem parochiales Ecclesiae adeo gravari contingit, quod earum rectores de ipsarum redditibus congrue sustentari, et commode iura episcopalia exhibere non possunt, provideatur et ordinetur taliter, quod eisdem rectoribus tantum de illarum relinquatur proventibus, quod exinde competentem sustentationem habere, ac episcopalia iura solvere valeant, aliaque debita onera supportare. Sane quamvis forte a religiosis exemptis et aliis fiant infeudationes de decimis de tentis a laicis, et iidem laici, quod illas ab ipsis religiosis in feudum teneant, recognoscant, non tamen licet religiosis eisdem post talem infeudationem vel recognitionem sic de facto praesumptam, huiusmodi decimas de manu laicorum ipsorum acquirere, vel recipere, absque dioecesanorum episcoporum assensu. Illas autem decimas intelligimus posse taliter a religiosis de manu laicorum recipi vel acquiri, quae ante Lateranense concilium ipsis laicis in feudum perpetuo fuere concessae. Caeterum iidem religiosi tam exempti, quam non exempti, de ter-

ris et possessionibus acquisitis hactenus, et amodo acquirendis decimas integre persolvant illis Ecclesiis, quibus eadem possessiones et terrae prius fuerant decimales, nisi super hoc speciali iure vel privilegio sint muniti, nec pro eo quod forte in aliquibus parochiis omnes maiores decimas, seu partem illarum acquirunt de manibus laicorum, possunt pro eadem, vel simili portione, si de novo postmodum fiant novalia in eisdem, petere, vel percipere novalium decimas eorundem, nisi alia rationabilis, per quam hoc facere valeant, causa subsit.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionum, prohibitionis et declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Laterani decimo kalendas aprilis, pontificatus nostri anno secundo.

Dat. die 23 martii 1256, pontif. anno II.

XXVII.

Quinam conservatores eligi debeant, et quae ab ipsis in eorum officii administratione servanda sint (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Quinam in conservatores eligendi. — Quaedam eorum munia. — Qui vero habere debeant conservatorem. — Clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Quia de conservatoribus, quos plerumque Apostolica Sedes ex consueta benignitate concedit, et ipsorum potestate ac processibus plurima referuntur aequitati et modestiae non amica, circa quae festinum Apostolicae providentiae consilium convenit adhiberi, dignum du-

(1) Ex Regest. Vatic.

Decimae per
religiosos sol-
vendae.

Clausula

Ordines ab his
1220 exempti.

De infeudatio-
nibus laicorum.

ximus super his attenta sollicitudine cogitare, ac ad arcendum pro communi commodo et quiete talium immoderantias et excessus opportuna remedia invenire. Statuimus itaque de fratrum nostrorum consilio, quod deinceps soli episcopi, abbates et canonici cathedralium Ecclesiarum, maxime hi, qui sunt in ipsis Ecclesiis dignitatibus praediti, et nullae aliae personae ecclesiasticae conservatores existant. Quodque ulterius inter aliquos reciproca non interveniat conservatio, nec ulli sibi mutuo praesidium conservationis impendant, ita quod nullus deputati sibi conservatoris esse valeat conservator; et cum huiusmodi conservatores a manifestis solum iniuriis et violentiis eos, ad quorum tuitionem deputati sunt, possint defendere, nec ad alia, quae iudicalem indaginem exigunt, suam valeant extendere potestatem, discernimus, quod si de aliis quam manifestis scienter se intromiserint, potestatem vel iurisdictionem aliquam exercendo, eo ipso per unum annum ab officio sint suspensi. Pars autem, quae id procuraverit, expensas alteri propter hoc factas restituere teneatur. Statuimus insuper, quod nulla ecclesiastica, saecularisve persona, exceptis regibus et reginis quantum ad regna sua, qui sicut dignitatis altitudine praeminent, sic praerogativa gratiae ipsos convenit anteferri, conservatorem habeat, qui sub sua iurisdictione, vel de ipsius dominio et districtu ecclesiastico vel temporali consistat. Si vero aliqui tales habentur, tam ipsi, quam omnes alii conservatores a quibuscumque deputati personis, nisi sint episcopi vel abbates, aut Ecclesiarum cathedralium canonici, sint et habeantur, elapso anno, penitus revocati, ita quod ex tunc de huiusmodi conservatione nullatenus se intromittere valeant, nec ullam super hoc habeant, vel retineant potestatem.

Nulli ergo omnino hominum etc.

Bull. Rom. Vol. III.

80

Datum Laterani decimo kalendas aprilis, pontificatus nostri anno secundo.

Dat. die annoque eodem.

XXVIII.

Fratres ordinis Servorum Beatae Mariae, eorumque bona sub Apostolicae Sedis protectione recipiuntur, cum paupertatis voti professione (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Fratres huius ordinis cum bonis omnibus sub tutela Sedis Apostolicae suscipiuntur. — Eorum regulae robor adicitur apostolicum. — Votum paupertatis ab ipsis emissum.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis priori et fratribus Beatae Mariae de Monte Senario, Servis Sanctae Mariae vulgari-ter nuncupatis, ordinis Sancti Augustini Florentini, dioecesis, salutem et apostolicam benedictionem.

Deo grata, et hominibus placita sacra vestra religio nos inducit, ut vos qui, huius mundi abnegatis illecebris, perpetuo cupitis Domino sub regulari observantia famulari, favore prosequamur benevolenti, vestrisque petitionibus, in quantum digne possumus, annuamus. Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus grato concurrentes assensu, personas vestras, et locum, in quo divino vacatis obsequio, cum omnibus bonis quae in praesentiarum rationabiliter possidet, seu in futurum praestante Domino iustis modis poterit adipisci, ad instar felicitatis recordationis Innocentii Papae, praedecessoris nostri, sub beati Petri protectione suscipimus, atque nostra. Ad haec cum quaedam statuta regularia salubria et honesta per vos, ut asseritis, in loco praedicto edita, bonae memoriae A... Florentinus episcopus vobis auctoritate ordinaria concesserit, sub beati Augustini

(1) Ex Regest. Vatic.

Quinam in con-
servatores eli-
gendi

Quaedam eo-
rum munia.

Qui vero ha-
bere debeant
conservatorem.

Clausulae.

Exordium

Fratres huius
ordinis cum bonis
omnibus sub
tutela Sedis A-
postolicae sus-
cipiuntur.

Eorum regulae
robor adicitur
apostolicum.